

Z obsahu:

**Dějiny spásy jsou
dějinami Boží lásky**

*Jan Pavel II. při
generální audienci
24. dubna 1996.
– strana 2 –*

Slezské Piekary

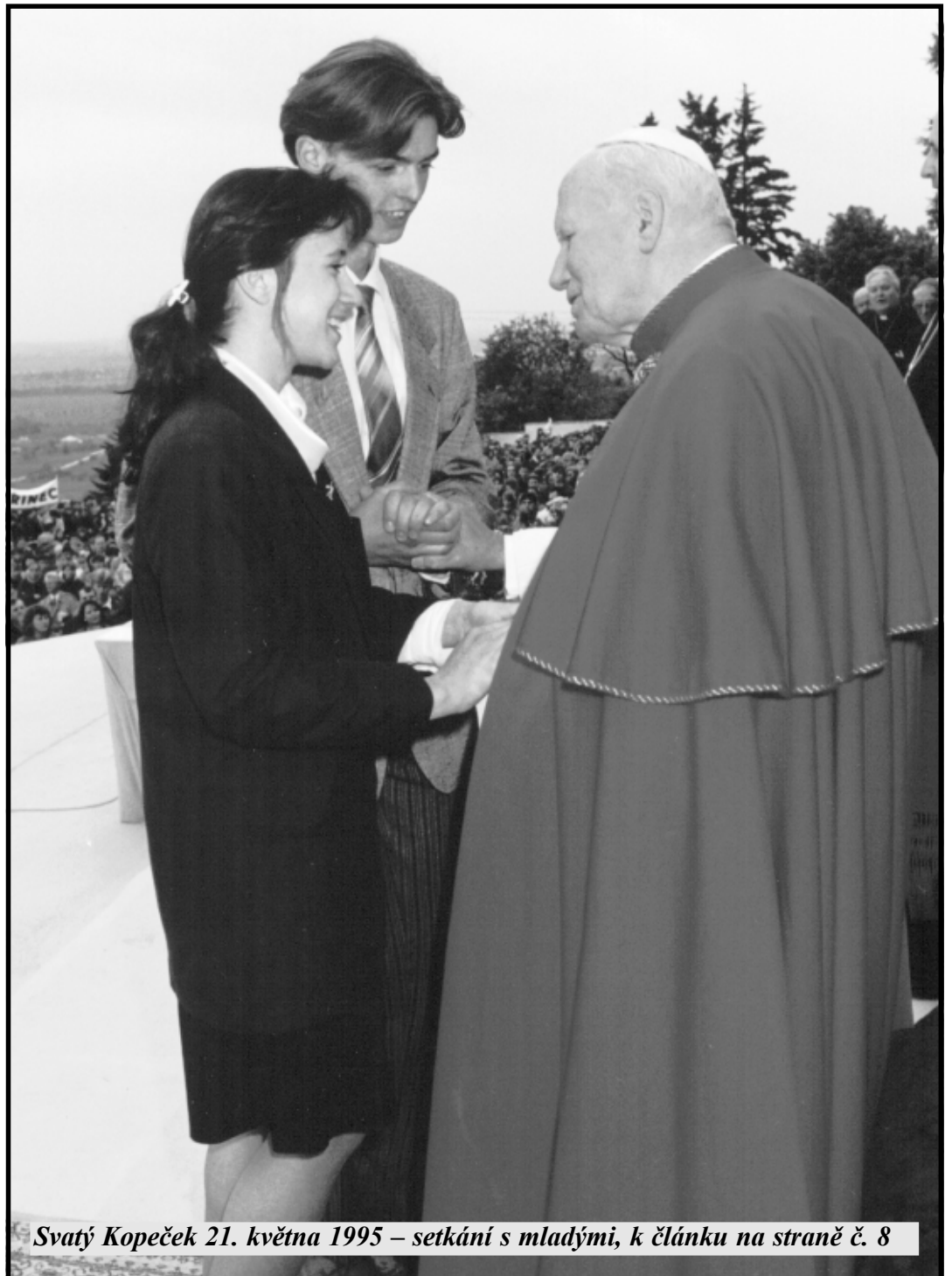
*„Sv. otec Pavel VI.
mi nebude chtít
uvěřit, až mu řeknu,
čeho jsem byl svěd-
kem. To se musí
prožít a vidět na
vlastní oči.“ (kardi-
nál Sebastiano
Baggio)
– strana 7 –*

**„Tento Ježíš znovu
přijde“**

*Nám, dnešním lidem,
většinou plně fixova-
ným na tento svět,
by museli andělé
říkat pravý opak:
„Vy zaslepení lidé,
pročpak hledíte jen
na zemi, a ne už
k nebi, jako vaši
předkové?“
– strana 4 –*

**Jan Pavel II. –
integrační osobnost
mravní obrody světa**

– strana 8 –

Svatý Kopeček 21. května 1995 – setkání s mladými, k článku na straně č. 8

Dějiny spásy jsou dějinami Boží lásky

Čtení: Iz 62,11–12. **1. Bible často užívá výraz „Sionská dcera“ k označení obyvatel města Jeruzaléma, jehož historicky a nábožensky nejvýznamnější částí je hora Sion (sr. Mich 4,10–13; Sof 3, 14–18; Zach 2,14; 9, 9–10). Tato personalizace v ženském rodu usnadňuje snubní výklad vztahu lásky mezi Bohem a Izraelem, který je často označován termínem „snoubenka“ nebo „nevěsta“ (manželka). Během návštěvy jsem měl příležitost setkat se s reprezentanty politického, kulturního i náboženského světa Tuniska, země s obdivuhodnou minulostí. Na jeho území, stejně jako na území sousedních států, se vystřídaly nejdůležitější středoziemní civilizace: od krétské po řeckou, od fénické po římskou a arabskou. Tuniský národ se chlubí vznešenými duchovními tradicemi; leželo mi na srdci projevit jim úctu svou i celé církve. Toto prozřetelnostní setkání mi poskytlo kromě toho příležitost vyjádřit podporu Svatého stolce současnému úsilí o dohodu a spolupráci mezi středoziemními státy. Jsem si totiž jist, že všestranný rozvoj osob a společností bude podporovat stabilitu a mír v této oblasti, mír, který musí nezbytně doprovázet spravedlnost a bratrství.**

Dějiny spásy jsou dějinami Boží lásky, ale často také nevěrností lidské bytosti. Slovo Hospodina často vytyká nevěstě-lidu, který porušuje satební smlouvu uzavřenou s Bohem: „*Jako žena věrolomně opouští svého druhu, tak věrolomně jste se zachovali vůči mně, dome izraelský*“ (Jer 3,20) a vybízí izraelské syny, aby obvinili svou matku: „*Ved'te spor proti své matce, ved'te spor, vždyť ona není mou ženou a já nejsem jejím mužem*“ (Oz 2, 4).

V čem spočívá hřích nevěrnosti, kterým se poskvrňuje Izrael, Jahveho „nevěsta“? Je to především idolatrie (modloslužebnictví); podle posvátného textu, uctí-

syn): *Pojmenuj ho Nejste-můj-lid (Lóami), neboť vy nejste můj lid a já nejsem váš Bůh*“ (Oz 1,6.9).

Hospodinova výtka a zklamání z kultu vzdávaného modlám mají nevěrnou nevěstu k tomu, aby se vzpamatovala a s lítostí říkala: „*Půjdu a vrátím se ke svému prvnímu muži, tehdy mi bývalo lépe než teď*“ (Oz 2,9). Avšak sám Bůh touží po obnovení smlouvy a tehdy se slovo stane vzpomínkou, milosrdenství, a něžností: „*Proto ji přemluví, uvedu ji na poušť, budu jí promlouvat k srdci*“ (Oz 2, 16). Poušť je totiž místem, na kterém Bůh (Hospodin) po vysvobození z ot-

mnohem dokonalejší smlouvu pro budoucnost: „*V onen den – je výrok Hospodinův – budeš ke mně volat: Můj muži! ... Zasnoubím si tě na věky, zasnoubím si tě spravedlností a právem, milosrdenstvím a slitováním, zasnoubím si tě věrností a poznáš Hospodina*“ (Oz 2,18.21–22).

Pán nemalomyslní tváří v tvář lidským slabostem, nýbrž odpovídá na nevěrnost lidí tím, že předkládá ještě stabilnější a ještě důvěrnější spojení: „*Vsejí jej pro sebe do země, Neomilostněné budu milostiv a těm, kdo Nejsou-můj-lid, řeknu: Tys můj lid, a on řekne: Můj Bože!*“ (Oz 2,25).

Tentýž výhled na novou smlouvu předkládá Jeremiáš lidu ve vyhnanství: „*V onen čas, je výrok Hospodinův, budu Bohem všem čeledím Izraele a oni budou mým lidem. Toto praví Hospodin: Milost na poušti nalezl lid, který vyvázl před mečem. Jdu, abych přinesl mír Izraeli. Hospodin se mi ukázal zdaleka: Miloval jsem tě odvěkou láskou, proto jsem ti tak trpělivě prokazoval milosrdenství. Znovu tě buduji a budeš zbudována, panno izraelská*“ (Jer 31, 1–4).

Věčná Boží láska je navzdory nevěrnosti lidu vždy ochotna obnovit smlouvu lásky a dát spásu, jež převyšuje každé očekávání.

4. I Ezechiel a Izaiáš používají obraz nevěrné ženy, které bylo odpuštěno. Ústy Ezechiela říká

Hospodin nevěstě: „*Avšak rozpočtu se na svou smlouvu s tebou za dnů svého mládí a ustavím s tebou věčnou smlouvu*“ (Ez 16,60). Kniha Izaiáše přináší proctví plně něhy: „*Tvým manželem je přece Ten, který tě učinil ... Na maličký okamžik jsem tě opustil, avšak shromáždím tě v převelikém slitování. V návalu rozličení skryl jsem před tebou svou tvář, avšak ve věčném milosrdenství jsem se nad tebou slitoval, praví Hospodin, tvůj Vykupitel*“ (Iz 54, 5.7-8).

Láska slíbená sionské dceři je nová a věrná, úchvatná naděje, která překoná to, že Ho nevěrná nevěsta opustila: „*Výřďte dceři sionské: Hle, přichází tvá spása! Hle svoji mzdu má s sebou, u sebe svůj výdělek. Nazvou je: Lid svatý, Hospodinovi vykoupení. A tebe nazvou „Vyhledávaná“, „Město neopuštěné*“ (Iz 62,11-12).

Prorok upřesňuje: „*Už nikdy o tobě neřeknou, Opuštěná. A nikdy tvé zemi neřeknou, Zpustošená. Budou tě nazývat, Oblíbená a tvou zemi, Vdaná, protože si tě Hospodin oblíbil a tvá země se vdala. Jako se mladík žení s pannou, tak se tvoji synové ožení s tebou. A jako se ženich veselí z nevěsty, tak se tvůj Bůh bude veselí z tebe*“ (Iz 62,4–5).

Obrazy a postoje lásky, které Píseň písní shrnuje výrazem: „*Já jsem svého milého a můj milý je můj*“ (Pís 6,3). Takovými ideálními výrazy je předložen vztah Jahve ke svému lidu.

5. Když Maria naslouchala čtení prorockých předpovědí, musela se opírat o tento výhled mesiášské naděje, kterou chovala ve svém srdci. Výtky na adresu nevěrného lidu musely v ní vzbuzovat ještě vroucnější úsilí o věrnost smlouvě a otevírat jejího ducha k nabídce definitivního snubního společenství s Pánem v milosti a lásce. Z této nové smlouvy vzšla spása pro celý svět.

Radio Vaticana 24. 4. 1996

Česky pozdravil poutníky z Rajhradu, Tasovic a Žarošic a vzpomněl svátku svatého Vojtěcha, který se slavil den předtím. Sv. Vojtěch byl pronásledován kvůli svědectví pravdě ...

„Necht' slavný odkaz tohoto světce ve vás roznítí touhu po pravdě a po službě Bohu s nerozděleným srdcem!“

váli lid modly (idoly), pro Hospodina je to stejně jako cizoložství.

2. Právě prorok Ozeáš rozvíjí silnými a dramatickými obrazy téma satební smlouvy mezi Hospodinem a jeho lidem a pak zrady, které se lid dopouští: jeho osobní záležitosti se toho stanou výmluvným symbolem: Když se mu totiž narodí dcera, dostane příkaz: „*Pojmenuj ji Neomilostněná (Lóruháma), protože nadále nebudu izraelskému domu milostiv*“ a pak (když se mu narodí

roctví uzavřel definitivní smlouvu se svým lidem.

Prostřednictvím těchto obrazů lásky, které znovu předkládají obtížný vztah mezi Hospodinem a Izraelem, prorok vysvětluje velké drama hříchu, nešťastného stavu, ve kterém žije člověk na cestě nevěrnosti a úsilí lásky, která mluví k srdci lidí, aby je znovu přivedla ke smlouvě.

3. Navzdory současným obtížím, Bůh ústy proroka oznamuje

Liturgická čtení

6. neděle velikonoční

1. čtení Sk 8,5–8.14–17

Filip přišel do hlavního samařského města a hlásal tam Krista. Všichni lidé dávali pozor na to, co Filip mluví, protože slyšeli a viděli, že dělá zázraky. Z mnoha posedlých totiž vycházeli nečistí duchové s velkým křikem. Také bylo uzdraveno mnoho ochrnutých a chromých. Celé město se z toho převelice radovalo.

Když se apoštolové v Jeruzalémě dověděli, že Samařsko přijalo Boží slovo, poslali k nim Petra a Jana. Ti tam přišli a modlili se za ně, aby dostali Ducha svatého. Do té doby totiž na nikoho z nich nesestoupil, byli jen pokřtěni ve jménu Pána Ježíše. Vložili tedy na ně ruce, a oni přijali Ducha svatého.

2. čtení 1 Petr 3,15–18

Milovaní!

Mějte v srdci posvátnou úctu ke Kristu jako k Pánu a buďte stále připraveni obhájit se před každým, kdo se vás ptá po důvodech vaší naděje, ale ovšem s jemností a skromností. Musíte však mít přítom sami dobré svědomí! Pak se budou muset zastydět za své špatné řeči ti, kdo pomlouvají vaše dobré křesťanské chování. Je přece lépe, abyste snášeli utrpení – chce-li to tak Bůh – za to, že jednáte dobře, než za to, že jste udělali něco špatného.

Vždyť i Kristus vytrpěl jednou smrt za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás smířil s Bohem. Byl sice usmrčen podle těla, ale podle ducha dostal nový život.

Evangelium Jan 14,15–21

Ježíš řekl svým učedníkům: „Jestliže mě milujete, budete zachovávat má přikázání. A já budu prosit Otce, a dá vám jiného Pomocníka, aby s vámi zůstal navždy: Ducha pravdy. Svět ho nemůže přijmout, protože ho nevidí a nezná. Vy ho znáte, neboť přebývá u vás a bude ve vás.

Nenechám vás sirotky, zase k vám přijdu. Ještě krátký čas, a svět mě už nevidí, ale vy mě zas uvidíte, protože já jsem živ a také vy budete živi. V onen den poznáte, že já jsem ve svém Otcí a vy ve mně jako já ve vás. Kdo má moje přikázání a je zachovává, ten mě miluje, a kdo mě miluje, toho bude milovat můj Otec, a také já ho budu milovat a dám se mu poznat.“

Myšlenka na neděli

NEDOCENĚNÝ BOŽÍ DAR

Zamyšlení nad úryvkem J 14,15–21

Kdo přijal má přikázání, ten mě miluje.

To, o čem dnes Ježíš chce hovořit, je určeno jeho důvěrným přátelům. Jestliže zve i tebe k sobě do večeraďla mezi své nejbližší, je to pro tebe velké vyznamenání. Rozhodně to nechápej jako samozřejmost. Připrav se na setkání s ním lépe, než by ses chystal na nejvyšší možné vyznamenání, kterého by se ti mohlo zde na zemi dostat.

Až dosud jsi mohl pobývat v Ježíšově blízkosti, naslouchat jeho slovům, být svědkem jeho obdivuhodných skutků lásky a slitovnosti. Ale dnes nadešla chvíle, kdy tě zve k sobě domů, do soukromí svého vnitřního života, uvádí tě důvěrně do svého nejintimnějšího tajemství a svěruje se ti se svým vnitřním bytím, protože je chce s tebou sdílet. Snaž se ze všech sil, abys mu porozuměl:

„Já nejsem sám. Můj život je tajemným společenstvím Otce, Syna a Ducha. Sestoupil jsem k tobě proto, abych tě pozval k nám: do našeho vnitřního společenství, do samého středu našeho života. Náš život, to je výheň nejdokonalejší blaženosti. Chceš vstoupit se mnou k nám?

Nemusíš se bát. Můj Otec ti dal zákon. Já jsem jej naplnil. Přijmi jej. Je to tvoje cesta lásky, po které půjdeš ke mně a po které nepůjdeš sám. Budeš-li mě opravdu milovat tak, že zachováš má přikázání, můj Otec, který mě miluje a miluje ty, kteří milují mne, ti dá Ducha pravdy. V jeho světle poznáš, jak krásné je to, co od tebe žádám. Žádám to jenom proto, abys mohl být se mnou tam, kde jsem já. Můj Duch je Světlo, ve kterém já poznávám Otce a Otec poznává mne. Můj Duch je Lásky, kterou já miluji Otce a Otec miluje mne. S naším Duchem v tobě zůstává naše světlo a naše láska. Naše světlo a naše láska – to je celý náš život. Dal jsem ti svá přikázání, protože můj Otec a já tě chceme milovat a chceme ti seslat svého Ducha, abychom mohli žít my v tobě a ty v nás. Kde je láska, tam je i světlo. Když se budeme opravdu milovat, dám ti poznat sebe a naše tajemství.“

Dopřej si chvíli ticha, abys mohl domyslet a prožít toto neuvěřitelné a šokující Ježíšovo pozvání a současně vyznání lásky. Jestliže se ti zdá, že to přesahuje tvé myšlení i tvou představivost, požádej Pána, aby ti své pozvání znovu zopakoval.

Srovnej tento jeho projekt božské velkodušnosti s tak častou lidskou představou Boha jako zachmuřilého starce, který odněkud z dálky svými necitelnými zákazy kazí člověku každé potěšení. To je pohled zrozený v mysli těch, kteří nejsou schopni přijmout Ducha, kteří ho *nevidí ani neznají*, protože milují jen sebe, a představa nekonečné bytosti, která nezištně miluje a rozdává sama sebe, jim proto zůstává naprosto cizí a nepochopitelná. Bůh jejich představ je absolutizací jejich vlastního sobectví. Takto pokřivenou představu Boha je ovšem těžké si zamilovat. Naopak, svádí člověka k opovážlivě zaslepené kritice nejvyšší bytosti a k falešnému sebevědomí samospasitele a prométeovského vysvoboditele z područí „nelidského boha“.

Z Ježíšových slov však můžeš jasně poznat, že důvod, proč ti Bůh dává svá přikázání, je zcela opačný. Je to projev nejvyšší Boží lásky. Bůh, který by nemiloval tak, jak miluje a jak o tom mluví tvůj Pán, je stejně absurdní jako hranatý kruh. Bůh je Bohem, protože miluje. To jeho láska jej přiměla, aby vykročil ze svého bytí a dal průchod své štědrosti tím, že stvořil svět a v něm člověka, kterému zcela nezištně nabídl účast na své blažené, velkorysé a nejštědřejší vzájemnosti: na svém vlastním životě. Boží láska – to je rozdávání sama sebe. Jak nesmírně na tom Bohu záleží, poznáváš z toho, že ve svém Synu sám *vytrpěl smrt, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás přivedl k sobě*⁽¹⁾. Ježíšova přikázání jsou pro tebe návodem, jak můžeš ve svém životě uprostřed lidského společenství následovat Boží způsob chování a jednání v rozdávání sama sebe. I v tomto slzavém údolí, navzdory všem trampotám, strádáním a bolestem, můžeš zřetelně zakoušet podíl na té radosti, kterou Bůh prožívá sám v sobě tím, že s tebou sdílí svůj život, nakolik ty sdílíš jeho božský způsob chování: *dobrotu, pokoru, mírnost, shovívavost*⁽²⁾. Ale Ježíš tě ujišťuje, že máš *připraveno místo* v Božím lůně, kde tvé dokonalé účasti na Božím životě nebude nic stát v cestě. Teprve pak, až uvidíš tváří v tvář toho, kdo ti dovolil a umožnil, aby ses mu tak podobal a důvěrně se s ním stýkal, utoneš v závratném blahu z pocitu, že věčnost je krátká na to, abys vzdal náležitou chválu svému Stvořiteli, Vykupiteli a Posvětiteli:

Jásejte Bohu všechny země, opěvujte slávu jeho jména, vzdějte mu velkolepou chválu! Řekněte Bohu: »Jak úžasná jsou tvoje díla!«⁽³⁾

(Bratr Amadeus)

⁽¹⁾ Viz 2. čtení 1 Pet 3,18

⁽²⁾ Viz Gal 5,22

⁽³⁾ Viz resp. žalm 66

„Tento Ježíš znovu přijde“

Když Ježíš po svém pozemském životě vstoupil na nebesa, hleděli jeho učedníci upřeně za ním, až se vedle nich objevili dva andělé a řekli jim: „Muži z Galileje, proč tu stojíte a hledíte k nebi? Tento Ježíš, který byl od vás vzat do nebe, znovu přijde právě tak, jak jste ho viděli odcházet“ (Sk 1,10–11).

Nám, dnešním lidem, většínou plně fixovaným na tento svět, by museli andělé říkat pravý opak: Vy zaslepení lidé, **pročpak hledíte jen na zemi**, a ne už k nebi jako vaši předkové? Hle, odtud přichází váš skutečný Zachráníce, Vykupitel ze všech vašich béd, z hříchu, ubohosti a smrti! Hledte, přijde jistě, možná už docela brzy!

Sursum corda, pozvedněte svá srdce i oči k nebi, vyhlížejte vracejícího se Pána a těšte se na jeho příchod!

Ano, **kdy to bude?** – tak se dnes mnozí ptají církve. A ona může odpovědět, ale jen zdrženlivě a v rámci informace, kterou nám dává Pán a jeho učedníci: neříkají nám rok a den a hodinu („To není vaše věc.“ Sk 1,7), ale uvádějí nám v **Písmu sv. jistá znamení**, která smíme a máme pečlivě sledovat, jakož i „znamení času“, k jejichž chápání nás Ježíš vybízí u Matouše 16,4. Ta se v dnešní době stávají také p ř e d

z v ě s t í nového příchodu Spasitele.

Tato znamení z Písma svatého jsou dvojího druhu: **těžká i krásná znamení**.

Z **těžkých znamení** uvádí Ježíš ve své velké prorocké řeči u Matouše v 24. a 25. kapitole **katastrofy v přírodě a v životě národů**: „Budete slyšet válečný ryk a zvěsti o válkách ... Povstane národ proti národu a království proti království. Bude hlad, mor a zemětřesení na všech místech.“ Ježíš oznamuje i pronásledování křesťanů: „Tehdy vás budou vydávat v soužení a na smrt; a všechny národy vás budou nenávidět pro mé jméno.“

S těmito útrapami je spojená strašná **nábožensko-mravní katastrofa**. Pro poslední dobu mluví Ježíš o „převaze bezbožnosti“ (Mt 24,12) a o „zbloudění ve víře“ a „vychladnutí lásky“. **Pavel** mluví o velkém „odpadu“ přede „dnem Pána“ (2 Tes 2,3)

a líčí v 2. listu Timoteovi 4,3 se strašlivou zřetelností všeobecnou nemorálnost lidí v posledních dnech a končí lapidárně: „Budou víc milovat rozkoš než Boha.“ Kdo by v těchto apoštolských slovech nepoznal tvář dnešní společnosti, která špinu, sex a porno povyšuje na své modly a připravuje krvavou lázeň svým dětem (asi 60 milionů potratů ročně), něco takového ještě nikdy v dějinách nebylo!

Jako zcela zvláštní poznávací znamení doby před příchodem Pána uvádí On i apoštolové nebezpečně **vzmáhání se bludných nauk a proniknutí bludných nauk** do křesťanství: „Dbejte na to, aby vás nikdo nevedl do bludu.“ Protože vystoupí falešní proroci a mesijášové a „svedou mnohé“. Velice naléhavě varují Petr (2 Pt 2,2 nn) a spolu s ním Pavel ve 2. listu Timotejovi, 4,3: „Přijde doba, kdy lidé nesnesou zdravé učení a podle svých choutek si seženou učitele, kteří by vyhověli jejich přáním. Odvrátí sluch od pravdy a přikloní se k bájm!“ Kdo to čte, pomyslí si: Vždyť to přece dnes máme! Co všechno se dnes, jaké falešné doktríny se dostávají dobrým věřícím, a dokonce i bhoslovcům, to nám přivádí na mysl slova španělského filosofa: „Bludy jsou ještě nebezpečnější než neřest!“ **Pavel VI.** si v rozhovoru s Jeanem Guittinem stěžuje, že unitř katolicismu mnohdy získává převahu myšlení nekatolického typu, a může se stát, že zítra se toto **nekatolické smýšlení uvnitř katolicismu** stane nejsilnějším“.

Zmatek a soužení konce časů vyvrcholí vystoupením Antikrista. Sv. Pavel ho podrobně popisuje ve 2. listu k Tesalonickým

(2,3–10): jako „člověka nepravosti“, jako „bezbožného“: „Žádáním způsobem se nedejte od nikoho oklamat. Nejdříve musí přijít odpad. Musí se objevit člověk nepravosti, syn zatracení, odpůrce, který se bude povyšovat nad Boha a všechno svaté. Dokonce usedne v chrámu Božím a bude se vydávat za Boha ... Pán Ježíš Kristus ho ale zničí dechem svých úst a paprskem světla svého návratu. Ten zlý přijde v moci satanově, bude konat kdejaký mocný čin, klamná znamení a zázraky a všemožnou nepravostí bude svádět ty, kdo jdou k záhubě.“ O Antikristovi nás zvláště informuje sv. Jan, který už ve svých listech (1 J 2,18nn, 4,3 a 2 J V.7) mluví o „antikristovi“ („Dítka, nastala poslední hodina. Jak jste slyšeli, přijde antikrist.“) a o těch, kdo popírají Krista, jako o „antikristech“. V poslední knize Bible, ve „Zjevení sv. Jana“ (od 13. kap.) líčí Ježíšův nejmilejší učedník objevení se a vystoupení antikrista (jeho číslo je 666) až po jeho zánik v kap. 19,19 a násl.: „Tu byla šelma zajata a spolu s ní i falešný prorok, který k její cti činil zázračná znamení a svedl jimi ty, kdo přijali cejch šelmy a klekali před jejím obrazem. Za živa byli šelma a její prorok hozeni do ohnivého jezera, hořícího sírou.“ Měli bychom dnes více číst tuto „útešnou knihu křesťanstva“, abychom na sobě zakusili její závěrečné zaslíbení (22,7): „Blaze tomu, kdo si bere k srdci prorocká slova této knihy!“

Jako hlavní příčinu těžkých zmatků a bojů posledních časů uvádí sv. Jan ve smyslu Ježíšově a celého Písma svatého v Apokalypse 12,9 **„velkého draka“**, **„dávného hada, zvaného ďábel a satan, který svádí celý svět.“** Že to dnes zvláště platí, učí nás **Jan Pavel II.** ve své katechezi 13. srpna 1986: „Musíme se připravit na boj, který v **tomto posledním časovém úseku dějin spásy** patří k životu církve, jak potvrzuje kniha Janova Zjevení“ (srov. 12,7). Jak zvláště církev je dnes

Nanebevstoupení – naše oslava v Kristu

Kristus vystoupil »nad všechna nebesa«, nade všechny stupně duchovních mocností a »posadil se po Boží pravici«. Tento nesmírně barvitý výraz, který je nám tak důvěrně známý, vyjadřuje jedno z největších tajemství: **do jaké blízkosti Boha vystoupila v Kristu naše přirozenost**. Svaté lidství Kristovo sjednocené s jeho božským majestátem v jediné osobě převyšuje tak svou důstojností všechno stvořené. Bez ustání a s veškerou naléhavostí to

vyjadřuje Písmo: *Řekl Hospodin mému Pánu: Sed' po mé pravici⁽¹⁾. Posadil ho po své pravici v nebesích vysoko nad všechny vlády, mocnosti, síly a panstva⁽²⁾. Bůh jej povýšil a dal mu jméno nad každé jméno, aby se před jménem Ježíšovým sklonilo každé koleno na nebi, na zemi i pod zemí a k slávě Boha Otce aby každý jazyk vyznával: Ježíš Kristus je Pán⁽³⁾.*

⁽¹⁾ Ž 110, 1

⁽²⁾ Ef 1, 20-21

⁽³⁾ Fil 2, 9-11

Dát srdce do pořádku ...

k medžugorskému poselství Panny Marie, 25. 4. 1996

Rodina je pramenem všech zranění srdce moderního člověka a jeho úzkostí. Chybějící oběh lásky mezi rodiči, mezi rodiči a dětmi plodí uzavřenost, egoismus a špatná přání.

Každá nemoc, ať fyzická či psychická, je v podstatě nemocí lásky. Takže obnovená rodina se musí stát prvním místem uzdravení, vždyť člověk není sám; existuje ve vztahu, i když si myslí, že je osvobozen od rodinných pout.

Bůh – v Nejsvětější Trojici, je společenstvím osob – a On se chtěl vtělit v kruhu rodiny, která je vzorem obnovy rodinných pout. Bez této obnovy se nelze obejít.

Dnes intimita v modlitbě se svatou pannou a se sv. Josefem je mimořádným

zdrojem uzdravení. Maria nám ve své pedagogii ukazuje, že uzdravením rodin skrze domácí kult „rodinné modlitby“, „večeřadla“, modlitby růžence apod. se obrácení také stává zdrojem radosti. Naše Matka nám zřídka kdy hovoří o povinnosti, tolik respektuje naši svobodu; ale v tomto poselství máme pochopit, že uvedení našeho srdce do pořádku není něco libovolného, vždyť neběžíme sami. Naše srdce je jakoby místem průchodu Boží lásky pro druhé všeobecně, zvláště pro naše okolí. Teče-li tato láska jen chabě, musíme pokorně zkoumat, co ji zadržuje, jaká hráz odvádí k nám samým to, co dlužíme našim bližním. Tyto hráze nejsou hory, s Mariinou pomocí snadno padnou. †

Bratr Efraim

Poselství Královny míru

Drahé děti!

Dnes vás opět zvou, abyste ve vašich rodinách postavily modlitbu na první místo.

Děťátka, když Bůh je na prvním místě, pak budete ve všem, co děláte, hledat vůli Boží. Tak se vám stane každodenní obrácení lehčím.

Děťátka, s pokorou hledejte, co ve vašem srdci není v pořádku, a pak pochopíte, co je třeba dělat.

Obrácení vám bude každodenní úlohou, kterou budete vykonávat s radostí.

Děťátka, jsem s vámi a všechny vás žehnám a zvou, abyste modlitbou a osobním obrácením se staly mými svědky!

*Děkuji vám,
že jste přijaly mou výzvu!*

děblem ohrožována, říkají nám známá slova **Pavla VI.:** „**Satanův kouř pronikl do církve!**“

A všechny, kdo popírají ďábla, napomíná Jan Pavel II., jak nebezpečný je jejich omyl a co je jeho příčinou: „Zvláštní prohnanost satana ve světě spočívá v tom, že svádí lidi, aby **popírali jeho existenci ...**“ Kdo nechce naslouchat těmto slovům papeže, ať si to nechá říci od básníka Goetheho: „To je největší trik čerta, že lidi přesvědčí o tom, že vůbec neexistuje.“ Je ještě dost dalších důkazů o démoničnosti naší doby jakožto předzvěsti konce časů, jak o tom mluví kniha Antona Böhma, někdejšího šéfredaktora „Rheinischen Merkur“: „Epoche des Teufels“ (Epocha ďábla). Mnozí též znají předpověď velké **Anny Kateřiny Emmerichové**, že před rokem 2 000 bude ďábel „losgelassen“ – puštěný se řetězu.

Tváří v tvář tak závažným znamením, které předchází druhému příchodu Pána, bychom se mohli sklíčeně, ba zoufale ptát: jak to všechno vydržet? Ale Ježíš sám říká: „A kdyby nebyly ty dny zkráceny, nebyl by zachráněn žádný člověk. Ale – to připojuje jako útěchu – **kvůli vyvoleným**

budou ty dny zkráceny“ (Mt 24,22nn).

Nesmíme však po zvážení těchto těžkých znamení před příchodem Pána zapomínat na jeho **krásné předzvěsti**:

Jsou to především Ježíšova slova u Mt 24,14: „**Toto evangelium o království bude hlášáno po celém světě**, aby je slyšely všechny národy, a teprve potom přijde konec.“ Připomeňme si tu, jak Sv. otec stále znovu energicky, radostně, ba prorocky ohlašuje cíl „nové evangelizace“!

V této souvislosti nás musí potěšit něco zvláště krásného: jak to oznamuje **Pavel v listu Římanům, kap. 2. – návrat Izraele k Ježíši Kristu:** „Bůh neodvrhl svůj lid“ ... Sice „ještě spočívá zatvrzelost na části Izraele, dokud plný počet pohanů nedojde spásy; pak bude **celý Izrael zachráněn**“. Těšme se z toho! I křesťanství Pán slíbil velký dar, jeho **sjednocení: „A bude jeden pastýř a jedno stádo“** (Jan 10,16).

Nesmíme zamlčovat, že uprostřed událostí konečných časů křesťanství je v Zjevení sv.

Jana v kap. 20 zaslíbeno ještě jedno **krásné období**: po pádu antikrista a spoutání satana bude Kristus (spolu s mučedníky z velké zkoušky) „**kralovat po tisíc let**“. Těchto tisíc let – jak říká exeget Rösch – spadá do doby mezi soudem nad antikristy a koncem světa. Nesmíme však těchto tisíc let vměštnávat do našich pojmů, ale smíme je chápat jako krásný uzavřený časový prostor. Církve si nepřejí **žádný konkrétní výklad** tohoto časového údaje. Ale jako celek nás smí naplňovat radostnou nadějí.

A jako poslední a nadevše krásné a útěchyplné znamení návratu Pána můžeme považovat a musíme uvést: **vystoupení Panny a Matky Boží Marie!** Jan píše ve Zjevení: „Pak se objevilo velké znamení na nebi: žena, oděná sluncem; měla měsíc pod nohama a korunu z dvanácti hvězd kolem hlavy“ (Zj 12,1nn). Sluncem oděná žena, která v boji satana proti Božímu lidu povede věc Ježíše Krista k vítězství, tento výklad se znamenitě hodí na Pannu a Matku Boží Marii. Před návratem Kristovým vystoupí a bude zjevována Duchem sva-

tým víc než kdy jindy; neboť tak jako poprvé je ona cestou, po níž znovu přijde Ježíš Kristus, ovšem jiným způsobem.

Toto „Mariino vystoupení“ se **v naší době stává zvláště zřetelným** oběma církví neomylně vyhlášenými **mariánskými dogmaty**, o neposkrvněném početí Mariině (Piem IX. 1854) a tělesném nanebevzetí Panny Marie (Piem XII. 1950), a pak také významnými a různými zjeveními Panny Marie, především těmi, které už církev uznala: Paříž 1830, La Saletta 1846, Lurdy 1858 a Fatima 1917.

Maria, která rozdrtila hlavu hada, jak je na začátku Písma svatého přislíbeno a na konci ukázáno, „vítězka ve všech bitvách Božích“ (Pius XII.), nás svým neposkrvněným srdcem vede k vítězství, v síle Kristově a cti jeho Božského Srdce. On, Král a Pán dějin, splní i svá slova ke sv. Markétě Marii Alacoque: „V těchto posledních staletích chci zachránit svět před satanem svým Srdcem.“ Christus vincit, Christus regnat, Christus imperat! †

M. U.

Matka a děti

Všechno to, co Maria dělá, dělá tak, jak jí to její i náš nebeský Otec ukládá a jak jí velí její mateřské srdce. Nejen že se za nás přimlouvá, ale také přichází a promlouvá k lidem, prosí, naléhá, varuje, pláče, a přitom každého, kdo ji neodmítá, zavíjí do plének milosti a ukládá do jeslí své mateřské péče a laskavosti.

To, že k nám přichází a mluví k nám prostřednictvím svých omilostněných dětí, není ani v nejmenším v rozporu s evangeliem. Její chování k nám není žádný výplod zbožného přání, ale zcela realistické uplatňování radostné zvěsti. Pak je ovšem na nás, abychom stejně jako Dítě Ježíš jí byli dětsky oddáni a poddáni. Můžeme její mateřskou péči doopravdy vnímat teprve tehdy, až pochopíme a přijmeme skutečnost, že naše „dospělost a zralost“ je v tom, že zůstáváme jejími dětmi, které se vyznačují prostotou, úctou a pokornou oddaností.

„Dospělost a zralost“ je v tom, že zůstáváme jejími dětmi.

Jestliže k nám doléhá její mateřský hlas, který nám tlumočí její skutečné obavy, prosby a rady, mělo by být naší první starostí, jak jí vyhovět. Budeme-li se místo toho věnovat kádrování a ověřování, jako by její slova sama o sobě nebyla dostatečně průkaznou legitimací její autentické mateřské lásky a starostlivosti, v čem se bude naše chování podobat chování jejího Syna, který s ní šel do Nazareta a poslouchal ji? Záleží v první řadě na tom, kde, skrze koho a jak k nám hovoří, anebo na tom, co nám chce říct? Ostatně, ať bude její hlas jakkoliv průkazný, k jeho přijetí nám zbude nakonec jediná možnost: abychom jej přijali jako její prosté, pokorné a oddané děti. Kdybychom takovými byli zůstali, nemusela by nás hledat s bolestí.

Problém jejich příchodu a zjevení tedy leží v první řadě

v nás. V bolesti nás porodila pod křížem a trvale nám zprostředkuje život milosti. Naše duchovní zralost je pak úměrná naší ochotě přijmout a uznat skutečnost jejího trvalého mateřství a našeho trvalého dětství. Toto uznání nás nepokojuje. Toto uznání nás povznáší tam, kde je naše místo: do náruče nebeské Matky. Zkušenost světců nám dosvědčuje, že je to nejbezpečnější cesta ke svatosti.

Její odvěký Odpůrce se rád vměšuje.

Její odvěký Odpůrce se ovšem rád vměšuje a vemlouvá do lidské přízně. Jedním si však můžeme být jisti: nemá nejmenšího zájmu na tom, aby nás vyzýval k pokoře a k čistotě. A naopak, tam, kde jsme k pokoře a k čistotě vedeni, kde jde o naše skutečné vnitřní obrácení, nepotřebujeme se dožadovat dalších mimořádných důkazů ani oficiálních uznání. Výzvu k pokání a obrácení, příkaz, abychom byli maličci, to vše již dávno autorizoval a stvrdil pečeti vlastního života sám její Syn.

Proč tak neradi přijímáme postavení dítěte.

Proč tak neradi přijímáme postavení dítěte, ačkoliv je pro nás v duchovním světě jedině přiměřené? Zájem na tom, abychom odmítali být dětmi a hráli si tvrdošjně na „moudré dospělé“, může mít jedině Odpůrce a jeho spojenci. Vnuká nám tuto pozici, abychom se k vlastní škodě stali cenzory prorockého hla-

su, kterým Bůh promlouvá k lidem naší doby. V přívlastku „soukromé“ hledáme záminku stavět se k zjevením a priori odmítavě. Ohražujeme se, že těmto zjevením „nemusíme věřit“, ale proti tomu rádi určujeme takřka závazně, jak k nám naše Matka promlouvat může a jak ne. Představujeme si, jakoby mimořádné vystupování Matky Boží bylo jen její „soukromou záležitostí“. Panna Maria nepodniká „cesty z nebe na zem“ ani z rozmaru ani z dlouhé chvíle. Ona, která po celý svůj život nedělala nic jiného, než že byla služebnice Páně a plnila s největší oddaností Boží vůli, činí tak i nyní. Nevyhradila si žádné „soukromí“, ve kterém by mohla dělat, co se jí líbí, ale jako dcera věčného Otce, Matka Božího Syna a snoubenka Ducha svatého žije v lůně Nejsvětější Trojice jako neaktivnější spolupracovnice a prostřednice na díle spásy. Sama úcta k Ní tedy není něco fakultativního a ani k Jejím mimořádným projevům nemohu přistupovat jinak než s úctou a respektem. Mohu si nanejvýš přiznat, že jim nerozumím, pokud to bude skutečně pravda. Neboť její poselství jsou nadmíru prostá a srozumitelná: ani požadavek modlitby, ani požadavek odříkání, ani požadavek kajícího obrácení nejsou pro křesťana žádnou novinkou. Nepochopení by tu spíše znělo jako tvrzení, že mne se takové požadavky netýkají.

Je mezi námi vůbec někdo, koho se netýkají?

Mít Matku Boží v opravdové úctě znamená mít ji v úctě takovou, jaká je právě teď a jak se k nám sama projevuje. Je pro nás velikým darem Boží tvořivé lásky, neboť je tím nejkrásnějším, co Bůh pro nás a ke své slávě stvořil. Pokud se nám zdá, že to neodpovídá našim představám, nehledejme chybu nikde jinde než u sebe a u svých představ.

Uznat nezbytnost skutečného obrácení.

Ztotožnit se právě s její představou znamená uznat nezbytnost skutečného obrácení. To je podstata všech jejích poselství. Naše obrácení by bylo sebeklamem, jestliže se stejnou trpělivostí a laskavostí, s jakou ona přistupuje k nám, i my nebudeme přistupovat k našim bližním. Kilometry procestované na pouťích a desítky postních dní k ničemu nevedou, jestliže naše okolí nepozoruje na nás žádnou proměnu především v lásce a ve vztazích k našim bližním a v opravdovosti a působivé příkladnosti našeho křesťanského života. **Vědomí, že jsme to my, kteří přijali její výzvy, nás neopravňuje k žádné nadřazenosti nad těmi, o nichž si myslíme, že „neuposlechli“.** Autoritativní vystupování „pro zjevení“ je stejně nešťastné jako boj proti nim a má nakonec stejný účinek: nelásku, roztržky a pohoršení, a to je pravý opak toho, oč nás naše Matka prosí.

Neaktivnější spolupracovnice a prostřednice na díle spásy.

Matko Ježíšova a Matko naše, Zrcadlo spravedlnosti, pomoz nám poznat sebe samy, ukaž nám, jak marný a bláhový je náš pokus hrát si na „dospělé a odrostlé“ syny a dcery, odpusť nám náš zlozvyk soudit sebejistě ty druhé i tebe, rozhodovat o tom, co ti „sluší“ a co ne. Vrať nás do postavení dětí, které se s úplnou důvěrou uchylují do tvé náruče a přijímají s láskou a úctou tvé mateřské vedení. Nauč nás rozmlouvat s tebou tváří v tvář, nauč nás opravdové a účinné lásce ke všem lidem, neboť ty chceš, aby všichni byli tvými dětmi. Kdo jiný nás může přivést bezpečněji k Synu i Otci, než ty, tak jak to právě jen ty umíš a chceš!

Lubomír Štula

Mariánské oázy

* Slezské Piekary *

Hlavní slezské poutní místo se nachází v katowické diecézi, v centru hornoslezského průmyslu. Na místě dřevěného kostela z r. 1303 byl v letech 1842–49 postaven trojlodní chrám se dvěma vysokými věžemi (architekt Daniel Gritsch), zasvěcený 22. 8. 1849 vratislavským arcibiskupem, kardinálem Melchiorem Deipenbrockem Jménu Panny Marie a sv. Bartoloměji. Byl rozšiřován koncem 19. století a r. 1925. V roce 1962 dostal čestný titul „Basilica minor“. V letech 1987–89 byl nádherně restaurován. Před kostelem je tak zv. „Rajské náměstí“ s kaplí ke cti sv. Rafaela a vychodiskem k „Hoře Kalvárii“.

Na hlavním oltáři z r. 1862 je barokní kopie milostného obrazu Panny Marie, jehož originál (15. stol.) je v kostele sv. Kříže v Opole. 15. 8. 1925 jej se svolením papeže Pia XI. slavnostně korunoval nuncius Lorenzo Lauri. Korunky byly ukradeny ze 7. na 8. 12. 1940 (nová korunovace 13. 6. 1965 kardinálem St. Wyszyńskim) a znovu ukradeny 1. 3. 1984. Nové korunovace biskupem Herbertem Bednorzem z Katowic dne 15. 8. 1985 se účastnilo asi 500 000 poutníků. Kult matky Boží Piekarské byl znám už v polovině 17. století. R. 1659 přenesl farář Jakob Roczkowski obraz Panny Marie a Ježíškem z bočního oltáře na hlavní oltář.

Brzy se rozšířila mariánská úcta, která dokonce byla s to konkurovat mariánskému kultu v Čenstochové. Od r. 1679 spravovali milostné místo jezuité z Opole. Lidé se k Matce Boží Piekarské utíkali v čase morových epidemií. Výrazně se pomoc P. Marie projevila v Tarnowských Horách. Když pak vlna moru zachvátila Čechy, byl piekarský obraz na přání císaře Leopolda přenesen do Prahy. Po prosebném a kajícím průvodu všemi pražskými ulicemi morová rána skutečně ustala. Po mnoha důkazech zázračného působení jej zde arcibiskup Jan Bedřich Valdštýn prohlásil za

zázračný. V Hradci Králové byly tehdy namalovány a uctívány dva votivní obrazy: jeden z nich je dnes v historickém muzeu v Hradci Králové, druhý v Piekarech.

Od r. 1681 se dále rozšířilo uctívání Panny Marie v Piekarech: přicházelo mnoho poutníků ze Slezska a z českých zemí. Byl zde mj. polský král Jan Sobieski se ženou a syny před bitvou proti Turkům u Vídně (1683). Mnoho věřících se zde obrátilo, mj. Friedrich August („Saský“), který zde před převzetím polského královského trůnu přestoupil ke katolictví (1697). Mariánská úcta v Piekarech sehrála důležitou roli v době šířícího se protestantismu. V obavách před Švédý přenesli jezuité zázračný obraz do Opole. Od r. 1702 tam zůstal natřeno a do Piekar se vrátila kopie.

Po zrušení jezuitského řádu spravovali Piekary duchovní katowické diecéze. Vynikajícím farářem byl J. A. Fiecek (1826–62), který z Piekar udělal baštu obnoveného katolicismu v průmyslovém Horním Slezsku, mj. lidovými misemi, vydavatelskou činností, propagováním abstinence a střízlivosti. V letech 1862–96 byla zřízena hora Kalvárie (architekt E. Schneider, posvětil ji kardinál Georg v. Kopp 31. 6. 1896)

s 39 kaplemi kolem cesty a s kostelem na vrcholu.

Mezi dvěma světovými válkami byly Piekary nejznámější mariánskou svatyní Horního Slezska. Na každý mariánský svátek přicházely tisíce poutníků. Za druhé světové války byly pouti velice omezeny. Od r. 1947 se každou poslední neděli v květnu koná velká pouť mužů, které se zúčastňuje až 100 000 mužů, mezi nimi byli i četní biskupové, mezi nimi i kardinál Wyszyński a několikrát pozdější papež, tehdy krakovský arcibiskup Karol Wojtyła, který zde po 12 let býval vždy hlavním kazatelem. Německý prelát Helmut Holzapfel napsal o této mužské pouti, že nikde na světě není na jedné pouti tolik dělníků jako v Piekarech. Kardinál Sebastiano Baggio po účasti na této pouti prohlásil: „Sv. otec Pavel VI. mi nebude chtít uvěřit, až mu řeknu, čeho jsem byl svědkem. To se musí prožít a vidět na vlastní oči.“

Tradicí se staly i každoroční pouti žen a dívek z celého Horního Slezska v neděli po 15. srpnu. V osmdesátých letech dostala Matka Boží v Piekarech titul „Matka sociální spravedlnosti

a lásky“, potvrzený apoštolským stolcem, a tento titul byl r. 1983 zařazen do Litanie loretánské pro katowickou diecézi, a na 12. září byla stanovena zvláštní slavnost Matky Boží Piekarské, která je pojata do liturgického kalendáře diecéze. Největší odpuštěkové slavnosti jsou Povýšení sv. Kříže (14. září), slavnost Milostivé Matky z Piekar současně se Jménem Panny Marie (12. září), Nalezení sv. Kříže (4. května) a neděle po svatém Bartoloměji (24. srpna).

Každý rok přicházejí statisíce poutníků. O všech mariánských svátcích přicházejí četní poutníci z mnoha míst Horního Slezska na poděkování za záchranu před morem. V Piekarech se uchovává mnoho posvátných předmětů a votivních darů, mj. štola a zlatý růženec od papeže Jana Pavla II. Vlastní písně a knížky pro kalvarskou pobožnost dosvědčují velkou úctu milostné Panny Marie v Piekarech. Kopie piekarského milostného obrazu jsou od 15. století rozšířeny zvláště v Horním Slezsku a v Haliči. V Piekarech se konají každoročně festivaly pěveckých sborů, které mají ve svém repertoáru mariánské písně a sbory. †

Indický prezident ve Fatimě

Při své loňské státní návštěvě v Portugalsku strávil indický prezident dr. Shnaker Dayal Sharna několik hodin ve Fatimě. Věřící hindus neměl pouze zájem o pamětihodnosti, ale odebral se nejdříve v doprovodu diecézního biskupa a rektora poutního místa do milostné kaple, kde zapálil jednu svíci a modlil se v důstojné poloze. O smyslu této své návštěvy učinil zápis do pamětní knihy: Je to pro mne velkou ctí, že jsem mohl navštívit svatyni Matky Boží Panny Marie ve Fatimě. Přicházejí sem lidé z celého světa, aby zakusili lásku této Paní. Tato bazilika mi připomíná onen chrám, který před mnoha

lety zbudovali portugalští námořníci ve Velankanni na jižním pobřeží Indie. Tam uctívají panenskou Matku Marii lidé všech náboženství. Pán Ježíš řekl: »V domě mého Otce je mnoho příbytků.« Toto Boží poselství má univerzální platnost a význam. Fatima darovala světu poselství míru a lásky, soucitu a oběti. Kéž Panna Maria, Ježíšova Matka, udělí všem národům a všem lidem na celém světě mír.“

Je třeba dodat, že tato slova, která napsal nekřesťanský věřící, patří v této pamětní knize k nejkrásnějším a plně odpovídají poselství Fatimy. †

Jan Pavel II. integrační osobnost mravní obrody světa

O osobnosti papeže Jana Pavla II. – Karola Wojtyły – bylo v roce 1995, kdy se dožil 75 let a uskutečnil druhou návštěvu v naší vlasti a na Slovensku, hodně publikováno.

V této stati se pokusím všimnout si jeho některých jedinečností, které přerůstají dimenze jeho stěžejního poslání – hlavy vatikánského státu a katolické církve.

Významné osobnosti světa ho charakterizují takto: má v sobě opravdově široké slovenské srdce polského dělníka v kamenolomu a chemických závodech Solvay za fašistické okupace. Je to člověk, který se ve svých 21 letech přidává k tajné pasivní rezistenci v křesťansko-sociální organizaci Unia. Jde o odvážlivce, který s nesmírným rizikem tehdy obstarával falešné doklady židovským přátelům i dalším osobám protifašistického odboje, po nichž pátralo gestapo. Ty skrýval a dělil se s nimi o jídlo, ale i o obavy jejich dalšího osudu. Důvěrným přítelem židovského původu mu po celý život zůstal Jerzy Kluger, kte-

zev „Profily“, pak se jedná o básníka K. Wojtyły, který se se srdcem na dlaní identifikuje s člověkem-slepce, hercem, s děvčetem, rozčarováným láskou, či dělníkem z automobilky, mající rozpukané dlaně od dřiny. Ať to byl kdokoliv, vždy si kladl otázku: „S kým vedu boj, pro koho a pro co žiji?“ A odpověď: „Pro člověka pravdy, který umí přiznat svou chybu, pro člověka spravedlnosti, hlubokého nitra a otevřeného srdce, které nesmí nikdy zkaženě a stát se temným břemenem.“ Antifašista K. Wojtyła, který původně chtěl studovat herectví, stál v čele divadelního kroužku mladých, aby jejich vystoupeními v šopách u továren před dělnickým publikem předváděl především díla polských dramaturgů jako projev odporu k nespravedlivé válce a nacistické zločinnosti. Přitom sám píše hry, zpívá ve sborech a je i jinak umělecky činný. Sportovce K. Wojtyły lze vidět ve skromné výstroji se skupinkami přátel v Tatrách při lyžování, na člunech v horských peřejích, směřujících k Visle, na pochodech v hlubokých lesích, nocujícího ve spacím vaku pod stanem, a to ještě v době, kdy již zastával vyšší církevní funkce. Drobný příklad: když byl v roce 1967 ve svých 47 letech papežem Pavlem VI. jmenován kardinálem a jeho přátelé se ho ptali, co by chtěl za dárek, odpověděl prostě: „Když to myslíte vážně, kupte mi nový spací vak. Ten stávající je již potrhavý, a když občas stanují, je mi v noci zima.“

ka – vůdce, idol mládeže, obhájce lidských práv, osobnost širokou, hlubokou a duchovně bohatou, která při svém poměrně vysokém věku a zdravotních potížích dorostla svými zpětnovazebnými komunikacemi s lidmi – od nejvyšších státních představitelů až po postižené, nemocné a prosté lidi i malé děti přelomu dvou století. Již těchto několik výseků z jeho života představuje Jana Pavla II. jako člověka s neobyčejným pedagogickým mistrovstvím.

Pokusme se tento fakt prokázat na některých stěžejních konkrétnostech z jeho činnosti.

1.

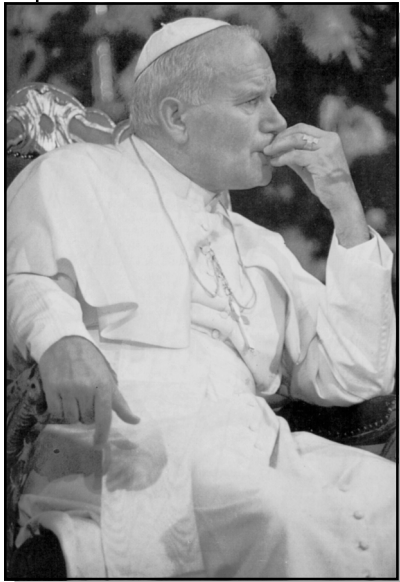
Již na počátku jeho pontifikátu před téměř 20 lety (1978) předvídal hlavní vývojové tendence pro konec 20. a počátek 21. století – zákonitost pádu selhávajících politických systémů. V programování nové evangelizace na základě ekumenismu odhalil potenciální a základní hodnototvornou dimenzi... Jak potvrzuje praxe tohoto druhého půlstoletí, volí správný program v boji proti liberalismu. Bez tohoto jeho příkladného a důsledného působení by byl život na této zemi neustále ohrožován snahami o zdokonalování chemických, nukleárních a bakteriologických zbraní. Proto se nedivíme jeho odmítavému postoji k závěrům Jaltské konference a jeho odporu k válkám a totalitním režimům vůbec.

2.

a) Veřejnosti je málo známá skutečnost, že se z popudu Jana Pavla ve Vatikáně a jeho letním sídle Castelgandolfo čas od času

scházejí vědci rozličných oborů, názorů na svět, život ve společnosti, rozličných konfesí, ba i bezkonfesní, kterým je dosud pojem transcendentna cizí. Vedou mezi sebou dialog, ve kterém se snaží hledat východiska z problémových a krizových jevů minulosti i současnosti. Usilují o prognostická hlediska, jak směřovat budoucnost k lepšímu. Papež se jich účastní ponejvíce jako pozorovatel a posluchač. Jen zřídkakdy zareaguje. Spíše mlčí. Ale jeho mysl, srdce a stále živá víra právě v takových chvílích intenzivně pracují, aby ve spojitosti apoštolské zkušenosti se společenskou praxí nejen pro církev, ale v poslední době čím dále účinněji i pro svět dobré vůle vytvářel a naplňoval opravdovou filozofií lidské spolužití na principech dobra, lásky a pokoje. A tato jeho netradičně volená metoda – neodpovídat vždy impulzivně ihned, nýbrž po určitém časovém odstupu s citlivou a adresně cílenou uvážlivostí v písemných dokumentech, při veřejných, skupinových i individuálních audiencích a bezprostředních setkáních s lidmi, zejména mládeží, na svých cestách po celém světě – se potvrzuje jako funkční a účinná.

b) Výrazný je podíl Jana Pavla II. v boji s nežádoucími projevy technokratismu a konzumismu, které ničí lidstvo. Je to znovu liberalismus, jenž zanechává takové společenské důsledky, které kulturní dějiny ještě neznamenaly. Jedná se o papežovo nekompromisní úsilí na obrodě zdeformovaného nazírání na svět a s ním spjatého mravního, společenského a rodinného života, prodchnutého takovými „hodnotovými“ systémy, jako je egoistické společenské postavení, honba za bohatstvím, penězi a bezmezná požitkářství. V písemném dokumentu – papežské encyklice „Sollicitudo rei socialis“ (Péče o sociální otázku) z roku 1987, při jednáních s papežskou radou „Justitia et pax“ (Spravedlnost a mír), ale i při

rý K. Wojtyły oslovoval „Lolek“, a on zase jeho „Jurek“. Již tehdy se stala Wojtylovým nepsaným zákonem – neobyčejná úcta k Židům s cílem neublížit a neurazit žádného z nich.

Až v knihovně či knihkupectví najdete autora jménem Andrzej Jawień a pod ním ná-

Jeho životní styl činí dodnes z Jana Pavla II. vzácného člově-

audiencích vyzývá papež, **aby se tržní hospodářství podřídilo morálním zásadám.** Podtrhl požadavek spravedlnosti, rovnosti a solidárnosti jako důležitý faktor hospodářské svobody s cílem prosazovat tak všeobecné blaho člověka jako etického principu efektivnosti.

c) Jeho pedagogická erudice – vycházející z dřívějších životních zkušeností – se po celou dobu jeho pontifikátu orientuje nejen na novou koncepci výuky teologie, na reorganizaci katolických univerzit, na rozvoj kvantity i kvality církevního školství ve světě a na vznik Papežské akademie věd i křesťanských vědeckých akademií v mnoha státech světa (to nakonec vyplývá z jeho poslání papeže), ale i na setkání s vědci a umělci rozličných světonázorů. Ty iniciuje k tomu, aby své síly spojili na řešení stěžejního potřebného problému: člověk a jeho svět, péče o něho s novou, pevnou nadějí. Jako bioetik totiž pociťuje, že doba vyžaduje po člověku, aby se stal spoluvůrcem takového vědeckého světového společenství, které bude nekompromisně odmítat ohrožení lidstva genetickými manipulacemi či biologickými experimenty. Proto se jako hlava vatikánského státu s politováním vyjádřil k postojům Káhírské konference o populaci v roce 1994. S rozhodnutím odmítá pojetí sexuality bez sociálního napojení na manželství a rodinu, bez etických souvislostí, nerespektující kulturní odpovědnost při plození dětí. Jde mu o to, **aby kolébkou společnosti dobra byla úplná a spřádaná rodina.** V ní vidí hodnotu, přes kterou se zprostředkovávají další kulturní a sociální hodnoty. Vyzývá nejen příslušné papežské rady, ale rodiny ve světě vůbec k překonávání toho, aby se např. z domovů nevytrácelo „rodinné teplo“, aby neformální setkání dětí s rodiči ve volném čase mělo přednost před televizní obrazovkou. Aby se předčas-

Svatý Kopeček – setkání s mladými

ně erotické zážitky nestávaly náhradou za frustrovanou touhu po „příjemném hnízdečku domova“, aby se „lécila“ nevděčnost dětí k rodičům a aby jednotlivec v rodině dospěl k plné zralosti, a tím přispěl k utváření harmonické a mírumilovné společnosti. Diplomat K. Wojtyla soustavně apeluje na morální svědomí politiků moderních pluralitních států, aby se nezřikali etických norem v zákonodárství, ve veřejném životě bez toho, aniž by utrpěl škodu jak jednotlivec, tak společnost. Proto se zavazuje hlava vatikánského státu důsledně prosazovat solidárnost a uznání všech, kteří mají ve svém osobním přesvědčení zakořeněnou ochranu mravních zásad s cílem je prosazovat do života. Hlavy států, parlamentární i vládní činitelé – budou-li chtít toho využít – se mohou hodně učit od tohoto státníka moudrosti a rozvážnosti, jak řídit a spravovat jim svěřené občany.

d) Pedagogická i sociologická citlivost Jana Pavla zasahuje až do světové politické oblasti, kterou bedlivě sleduje, a ovlivňuje etickými a axiologickými působeními na podkladě křesťanského morálního kodexu s 5. příkázáním „Nezabiješ“. Nabíží

všelidskou rozvahu a dává varovný apel všem těm, kteří nesou odpovědnost za formy válečného a mafijního zabíjení i vražd, dnes nabývajících nevidaných barbarských podob ... Upozorňuje na nebezpečné výkyvy při naplňování zákonodárské spravedlnosti. V souvislosti s „Nezabiješ“ jde do sféry práce. Oprávněně nesouhlasí s výkonem takových činností, které ohrožují zdraví a život svůj i jiných, pokud nejsou motivovány bojem za jejich záchranu. Varuje před amorálními projevy vrcholového sportu, před šířiteli a uživateli alkoholu, narkotik a drog, před anarchií v názírání na ničení lidského zárodku v prenatální fázi či eutanazií. Podává nejeden důkaz o tom, že roste počet normálně myslících lidí, kterým se dnes již protíví násilí, strach a nenávisť, neboť se jedná o abnormality, které je činí lidsky nešťastnými a společensky nespokojenými.

Jak vidíme, výchovné metody Jana Pavla zanechávají kladné odezvy v morálním profilování milionů lidí, se kterými se setkává osobně, či receptivně prostřednictvím masmédií.

Doc. PhDr. Jaroslav Telec, CSc. (Dokončení příště)

**Stane se občas,
že v hovoru staneme
tváří v tvář pravdám,
pro něž nám
chybí slova
i gesta a znak –
neb současně cítíme:
žádné slovo,
gesto či znak
neunese celý obraz,
do něhož musíme
vstoupit,
abychom se s ním zmáhali jako Jakub.**

**Ale nejde jen
o zmáhání s obrazem,
který je třeba nést
v myšlenkách,
s podobenstvím všech
těch předmětů,
z nichž se skládá
lidské nitro.
Dokáží naše činy
obsáhnout,
a to obsáhnout
až do dna,
všechny ty hluboké
pravdy,
o kterých bychom
měli přemýšlet?**

(Karol Wojtyla)

Vigilie – noc bdění

„V modlitbách buďte vytrvalí, bděte a děkujte Bohu“ (Kol 4,2).

Vigilie neboli „noc bdění“ patří již od křesťanského starověku neodmyslitelně ke katolické liturgii. V prvních křesťanských stoletích předcházela každou neděli a svátek, kdy se věřící celou noc postili a modlili v očekávání zítřejší slavnosti.

Později, když se křesťanství víc rozšířilo, tato tradice poněkud ochladla, ale našla své místo alespoň v množských komunitách a celocírkevně pak v liturgické modlitbě tzv. „prvních nešpor“ nebo „hodinky četby“.

Dnes se této bohoslužebné slavnosti opět dostává pravého místa a významu nejen v řeholních komunitách, ale i ve farnostech. Takovým příkladem může být i olomoucká farnost sv. Michaela archanděla, jež je nyní ve správě otců dominikánů, kteří v Olomouci působí již od 13. století.

V současné době se zde od roku 1993 tyto celonoční slav-

nosti započaly a zdá se, že přináší své ovoce. Konají se zde buď v předvečer slavnosti Nejsvětější Trojice (1993) nebo v noci před slavností Seslání Ducha svatého, jak tomu bylo v letech 1994 a 1995.

Program takové vigilie zahrnuje jak bohoslužbu Denní modlitby církve (modlitba se čtením a ranní chvály), tak přednášky na různá témata, diskuse s pozvanými hosty a debaty ve skupinách. V ranních hodinách je pak sloužena mše svatá, ve které slavnost vrcholí. V roce 1994 byla při této slavnosti také udělena svátost bířmování. Tato setkání mají i své tematické okruhy. Loni jím bylo

Vigilie – noční bdění v kostele sv. Michaela v Olomouci

téma „Církev“. Celou slavnost doprovází hudba a křesťanské zpěvy, jak chorál tak vícehlas. Podle starobylé dominikánské tradice se při obřadech také svítí růže. Během programu je možnost občerstvení.

Farnost svatého Michaela se opět na slavnost Seslání Ducha svatého bude i letos připravovat takovouto vigilí, která začne 25. května ve 21.00 hod. v kostele sv. Michaela na Žerotínově nám. v Olomouci. Letošním tématem bude „Křest jako znovuzroze-

ní“ a na programu je kromě obvyklých modliteb a mše svaté se svěcením růží také přednáška otce Dr. Michala Altrichtera SJ s následnou diskusí a debatou ve skupinkách. Konec celé slavnosti bude přibližně v 7.00 hod. ráno 26. května.

Na zdařilém průběhu této akce mají svůj podíl i katolické podnikatelé a různé instituce, které setkání sponzorují. Všichni, kteří by se rádi takové slavnosti zúčastnili, jsou srdečně zváni.

E. J.

*Pane Ježíši Kriste,
Ty jsi království nebeské.
Ty jsi zářící ráj.
Ty jsi chléb života.
Ty jsi nový nápoj.
Ty jsi nehasnoucí
světlo všech svatých.
Ty jsi koruna,
cíl všech cest.
Ty jsi radost, naplnění,
sláva, jásos a veselí.
To všechno jsi mi věnoval.
Vidím tvou krásu
a tvou záři ...
Pane, dovol mi,
abych ti sloužil,
abych kráčel v tvých stopách,
abych zachovával
tvá přikázání
i v temnotách tohoto života.
Simeon – Teolog († 1022)*

Úmysly Apoštolátu modlitby na květen 1996

Úmysl misijní:

AŽ KŘESŤANSKÉ ŽENY DOKÁŽÍ PODLE VZORU PANNY MARIE PŘIJÍMAT A USKUTEČŇOVAT SVÉ ZVLÁŠTNÍ POSLÁNÍ V EVANGELIZACI CÍRKVE.

Evangelia nám ukazují Marii jako ženu silného ducha, statečného srdce a pevné vůle. Bez nejmenšího váhání přijímá Boží vůli o svém osudu a stává se matkou Syna a jeho církve. Spěchá na pomoc své příbuzné Alžbětě, aniž by se příliš ohlížela na svůj poželhaný stav mladé dívky.

Nedá se zvíkat těžkými okolnostmi při Ježíšově narození, ani Simeonovou předpovědí o Ježíšově odmítnutí, ani předpovědí o svém utrpení matky, ani nucenou emigrací do cizí země. Je statečná při výchově dospívajícího Ježíše, vlévá mu s mateřskou lás-

kou víru v jeho poslání a napomáhá mu svou účastí k jeho naplnění. Chápe praktické důsledky nové rodiny svého Syna, totiž potřeby putovních kazatelů. Objevuje se mezi nimi připravena sloužit.

A na konci Ježíšova života je při něm, vzdálena jen několik kroků. Je útěchou umírajícího Syna ve chvíli, kdy se zdá, že i nebeský Otec ho opustil. Než Syn naposledy vydechne, dává ji jako matku Janovi a církvi, svému společenství učedníků, v jistotě, že se o ně bude starat se stejnou pečlivostí jako o něho.

Nemůže nás tedy nijak udivovat, jestliže papežové často formulují Mariino poslání tak, jak to udělal Jan Pavel II. v tomto úmyslu, a že staví Marii jako vzor pro všechny ženy. Na závěrečném zasedání II. vatik. koncilu 8. prosince 1965 koncil světu připomněl, že „přijde hodina, a je tady, kdy žena získá ve společnosti vliv, působení a moc jako nikdy předtím. Hle, proč ve chvíli, kdy lidstvo prochází hlubokou proměnou, dokáží ženy osvěcené světlem Ducha a evangelia pomoci lidstvu, aby se vyhnulo zkáze.“

(Prier et servir, květen 1996)

Biskup Eugen Bossilkov

– mučedník Kristův a ctitel Mariin (1900–1952)

1. Církev v Bulharsku

Bulharsko dějinně patří k nejstarším křesťanským zemím Evropy. Vkročil sem sv. Pavel při své druhé misijní cestě (Sk 16). V obou římských provinciích Mysii a Trákií se brzy rozvinul a vzkvétal křesťanský život. V Trákií byla už ve 2. století ustavena sídla biskupů. V době pronásledování křesťanů římskými císaři, zvláště za Diokleciána, zemřeli mnozí balkánští křesťané jako mučedníci. Ve 4. století se křesťanství stalo státním náboženstvím. Herakleia, Pilinopolis (Plovdiv) a Trajanopolis byly tehdy významnými církevními centry. Když při stěhování národů Slované zaplavili Balkánský poloostrov až hluboko do Řecka, nemohli uhasit světlo křesťanství ve městech Konstantinopolis (Cařihrad), Tessaloniki (Soluň), Filipi, Filipopolis, Hadrianopolis (Odrin), Messembria (Nessebar), Dyrrhachium (Drač) ani v dalších biskupských sídlech. Z těchto středisek začínala dávno před křtem Bulharska knížetem Borisem (864–865) kristianizace pohanského obyvatelstva.

V r. 528 se dal v Byzanci pokřtít Grod (Gordas), kníže bulharského kmene Kurtiguru u Azovského moře. Jeho kmotrem byl císař Justinián. Také chánové Kubrat (584–641) a Telerig (8. stol.) byli už pokřtěni.

Od začátku byla bulharská církev, která byla r. 927 Cařihradem uznána jako patriarchát, zmitána sem a tam mezi Římem a Cařihradem. V době křižáckých válek r. 1204 přijal Kalojan od papeže Inocence III. královskou korunu druhé bulharské říše a arcibiskup Basilius z Tarnova dostal spolu s titulem primase Bulharska a Valaška pali-

um. Unie s Římem trvala jen do r. 1235. Pod závěry sjednocujícího koncilu ve Ferrare-Florencii je podepsán i arcibiskup z Tarnova, Ignatius. Toto spojení se však nikdy skutečně neprosadilo. Rozbitím druhého carství Turky (Tarnovo bylo dobyto r. 1393 a Vidin r. 1396) byla bulharská církev opět připojena k Byzanci. Počátky latinského křesťanství v Bulharsku sahají až do 13. století. Zvláště františkáni si získali zásluhy v misijní činnosti. V 17. století obrátili členy sekty pauliciánů (bogomilů).

Pasionisté přišli do Bulharska po r. 1781 a bylo to jejich první působiště mimo Itálii. Z Nicopole se starali o pauliciány a misijně působili mezi pravoslavným obyvatelstvem. Bulharští katolíci byzantského ritu se uníí, uskutečněnou v letech 1859–1860 v Konstantinopoli, Trákií a Makedonii, znovu spojují s Římem. V čase Bulharské lidové republiky po r. 1945 byla římskokatolická církev krutě pronásledována. Komunistický režim se jí pokoušel odtrhnout od Říma a zničit. Jedním z mučedníků, kteří podstoupili smrt pro svou věrnost Kristu a papeži, byl pasionista a biskup z Nikopole, Mons. Dr. Eugen Bossilkov.

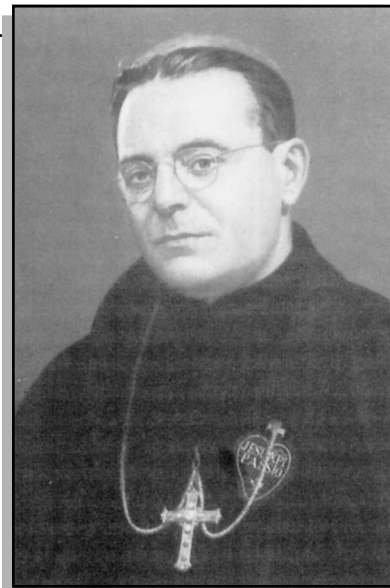
2. Život a mučednictví Eugena Bossilkova

Bossilkov se narodil 16. listopadu 1900 v Belene na bulharské straně Daunaje. Jeho rodiče, prostí a hluboce věřící katolíci rolníci, pocházející z obrácených pauliciánů z Banatu, mu dali křestní jméno Vincenc (Vikentij). Matka ho od malička vedla ke hluboké úctě ke kněžství, církvi a bohoslužbě. Událost z dětství ukazuje, jak důležitou roli sehrála matka

v jeho kněžském povolání. Skoro vždycky, když hnala dobytek na pastvu k Dunaji, brávala Vincence s sebou. Jednou se malý Vincenc při hře nepozorovaně vzdálil od své matky. Sklouzl a spadl do hluboké řeky a začal volat k matce o pomoc. Zděšená žena se vrhla za dítětem a v tomto okamžiku složila slib: jestli se jí podaří ho zachránit, navždy jej zasvěti Bohu a církvi.

Splnila svůj slib a sotva jedenáctiletého jej poslala po skončení základní školy do přípravky na seminář otců pasionistů ve městě Russe, kde sídlil biskup z Nikopolis, tehdy to byl Holanďan Damian Theelen. Biskup si malého Vincence velmi oblíbil a jednou prý žertem předpověděl, že Vincenc bude jeho následníkem na biskupském stolci v Nikopolis. Tak se to později také stalo. Ve třinácti letech byl Vincenc poslán do Belgie, kde začal studovat gymnázium pasionistů v Ere. Když se loučil se svými příbuznými, kladla mu jeho matka něžně, ale rozhodně na srdce, aby stůj co stůj vytrval ve svém kněžském povolání podle Kristových slov: „Žádný, kdo položí ruku na pluh a ohlíží se zpět, není způsobilý pro Boží království“.

Podle svědectví spolužáků byl Vincenc živě povahy a nebyl ani vynikajícím školákem, ani slepě poslušným chovancem. Jako chlapec si šel raději hrát nebo se jinak bavit. Svým založením veselý a se sklonem k žertování, ale velkorysý a vlídný, si snadno získal přízeň svých vrstevníků. První světová válka přinutila představené přemístit své světence do neutrálního Holandska. Tam přijala Vincence jedna zámožná rodina

Služebník Boží Mons. Eugen Bossilkov C. P., biskup v Nikopolis, mučedník pro katolickou víru

v Sambeeku a financovala jeho vzdělání. Později se sem častěji vracel, tato rodina mu byla po vlastních rodičích „nejmilejší na světě“ a tady byl při své poslední návštěvě r. 1948 prohlášen „občanem Sambeeku“.

Po válce se Bossilkov vrátil do Ere, kde vstoupil do noviciátu a r. 1920 spolu se sliby přijal řádové jméno Eugen (Evgenij). V holandském Mooku a v belgickém Wezembeeku studoval pak filosofii a teologii. Když v r. 1924 zřizovali holanďtí pasionisté nový klášter v Russe jako základ nové provincie, byl tam vyslán i Bossil-

„Vciťme se do života Marii na srdce, do jejího myšlenkového světa.“

(E. Bossilkov)

kov. 20. července 1926 přijal v katedrále v Russe z rukou Mons. Theelena kněžské svěcení. R. 1927 ho biskup poslal na studia do papežského orientálního institutu v Římě. Tam byl promován doktorem teologie, jeho doktorská práce měla název „Jednota Bulharska s římskokatolickou církví“.

(pokračování)

Quo vadis KT – Perspektivy

V Katolickém týdeníku ze dne 28. 4. 1996 (v Perspektivách) vyšel článek „Sexuální výchova: rok poté“ (Dr. Šturma). Při čtení některých odstavců však nabývám dojmu, že jsme se vrátili o rok zpátky. Opět zaznívá obhajoba biskupskou konferencí již odmítnuté koncepce sexuální výchovy MUDr. Brzka a MUDr. Mellana, lkaní nad neschopností rodičů, ba i křesťanských pedagogů zprostředkovat dětem patřičnou výchovu a informace v této citlivé oblasti. A snaha dokázat, že škola má a může leccos napravit.

Nic proti tomu. O tom se mohou vést učené rozhovory, nepostihuje to však jádro věci. Odpůrci povinné školní sexuální výchovy do omrzení opakují, že jim nejde o to dokázat, že ten či onen projekt je špatný a ten ještě horší. **Nechtějí pro své děti takovou povinnou „výchovu“ vůbec.** Tím ovšem nebrání těm, kteří si jí pro své děti budou přát. Kdo chce, nechť své děti nechá školit v duchu tom či onom, co si vybere z nabídky, která se mu předkládá či v budoucnu předloží.

V uvedeném článku se píše o vyváženém křesťanském přístupu. Je-li někdo přesvědčen, že současný stav našich škol je takový, že uvedený přístup bude akceptován, nechť to zkusí. Přejeme mu úspěch, a to zcela upřímně. Stanovisko pracovní skupiny pro otázky sexuální výchovy při ČBK bylo předáno na ministerstvo školství již v červnu 1995. Jak zajistit, aby se v něm uvedené křesťanské zásady promítly do výuky, autor neuvádí. Zrovna tak není zodpovězena v článku otázka, jak zajistit, aby se rodiče vůbec mohli k obsahu výuky vyjadřovat. Ateističtí učitelé, jichž je většina, tak jako tak nebudou vyučovat podle křesťanských zásad, i kdyby to ministerstvo nařídilo, což neučiní. Stačí se podívat na některé učebnice či metodické materiály ministerstvem schválené, a můžeme si o tomto přístupu udělat reálný obrázek. Jako příklad může sloužit záznam ze školení pedagogů v Olomouci z října 1995 nebo publikace „Sexuální výchova“ s podtitulem „kniha netradičních metod výuky“ z nakladatelství Trizonia, kterou ministerstvo školství doporučilo jako metodickou příručku pro

učitele sexuální výchovy již v březnu 1995. A dalo by se pokračovat. Některé učebnice jsou prý dokonce utajované, kromě učitelů je nikdo nesmí vidět, tedy ani rodiče „vychovávaných“ žáků. A také jsou v nich dokonce pedagogové nabádáni k ostražitosti před rodičovským působením na děti. Tím, že se návrhům a projektům sexuální výchovy dostalo tolik podpory i od části katolické veřejnosti, dostali odvahu i někteří váhající ředitelé škol i učitelé a ve svobodě, kterou školy mají, začali mnozí honem rozšiřovat či zavádět také „moderní“ sexuální výchovu.

Nejvíce matoucí z celého článku a úvodu redakce je však to, že se koncepce lékařů Brzka a Mellana staví do protikladu k tomu, co se dnes učí na 30 školách v republice jako experiment. Měla jsem možnost prostudovat obě koncepce a mohu uvést příklad: v projektu B+M se antikoncepce doporučuje již na prvním školním stupni (bod. 5.1.1.) a na druhém školním stupni (3.2.2.). V materiálech k experimentu „Výchova ke zdravému životnímu stylu“ se o antikoncepci rovněž má hovořit ve čtvrté třídě i ve třídě sedmé a to pod pojmem „plánované rodičovství“, které vždy znamená umělou antikoncepci a kondom. Informace o PPR (přirozené plánování rodičovství) jsou zkrácené a kusé. (I tak je to vzhledem k stále platnému zákonu nesmysl, protože pohlavní styky s osobou mladší 15ti let jsou trestné). To, co dle shora jmenovaného článku KT-Perspektivy je náplní experimentálního učiva, je i obsahem koncepce Dr. Brzka a Mellana včetně morálního relativismu.

Pokračovat v citacích je zbytečné. Podle posledních zpráv se má začít výuka až na druhém stupni, na věci to však nic nemění.

Autor článku v Perspektivách se pozastavuje nad termínem umělé „přerušeni“ těhotenství, který by měl podle jím uváděné všeobecné shody znít „ukončení“. Těhotenství je stav ženy a termín „umělé ukončení těhotenství“ se stejně snaží zastřít pravdu o tom, že byl surovým způsobem zbaven života nevinný a bezbranný člověk, dítě. Víme, jaké slovo tuto hroznou skutečnost přesně vyjadřuje.

Vraťme se však k sexuální výchově. Experiment prováděný pouze v jednom školním roce je prý předem určen k úspěchu a ministerstvo školství se prý čas od času nechá slyšet, že od září se pod názvem „Výchova ke zdravému životnímu stylu“, „Výchova ke zdraví“ či pod jinými názvy anebo přidána k čemukoli jinému bude učit sexuální výchova. Plošně a povinně tak, jak to chtěl projekt B+M a další, doporučující shodně i některé pomůcky, např. video Dr. Uzla „Láska je láska“. (Pozn. red.: Někteří pedagogové to v kontaktu s námi označili za „nebezpečné porno“.) Co tedy dělat? Jistě nabídnout vhodnou literaturu rodičům, vytvářet alternativní programy pro ty, co si je přejí, ale **v žádném případě nechtít násilím přinutit ty rodiče, kteří na své úkoly stačí, aby své děti v tak citlivé oblasti vystavili působení mnohdy problematických učitelů, učitelů.** A tento názor nemají pouze někteří věřící rodiče, ale i mnoho nevěřících slušných

lidí. Ministr Pilip přiznal v dubnu loňského roku (MFD) tisíce protestních dopisů. Kdy už konečně ministerští úředníci či jiní aktivní zastánci povinné indoktrinace dětí pochopí, že v demokratické společnosti má právo být jedna jediná rodina si sexuální výchovu ve škole pro své děti nepřát? A že státní či soukromá či církevní škola má povinnost rodičům vyhovět? A to dokonce na základě naší republikou ratifikovaných mezinárodních smluv i na základě vlastní ústavy. Kromě toho všude v zahraničí školní sexuální výchova zcela selhala a jako jeden z faktorů zapříčinila téměř neřešitelný civilizační úpadek. Škola by sice mohla sehrát pozitivní roli, ale za zcela jiných společenských podmínek. Musíme konstatovat, že do škol se dnes valí pod silným tlakem některých vlivných skupin takové destruktivní programy, že je lépe celou sexuální výchovu jako takovou raději odmítnout.

V uvedeném článku v KT zcela chybí nejdůležitější informace. 8. prosince 1995 byl **ve Vatikánu vydán dokument „Pravda a význam lidské sexuality“.** Byl celý čten na pokračování ve vysílání **Radia Vatikán. Je to jasné vodítko pro katolické rodiče.** (Vyjde v nejbližších dnech v nakladatelství **MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ** v Olomouci.) Říká se zde, že rodiče jsou povinni odmítnout veškeré sekulární programy sexuální výchovy, a nejen to, mají si dát dobrý pozor i na to, co se učí ve školách křesťanských a **odmítnout i tamní učivo, bude-li v rozporu s církevním učením.** Princip je tedy jasný. Znamená: žádné povinné školní sexuální vychovávání. Ti, kteří vatikánský dokument nevezmou na vědomí, učiní tak svobodně z vlastní vůle. Nechtědy ani oni *nenavádějí* a nenarizují nic těm rodičům, kteří se podle něj řídit chtějí. †

Sylva Bernardová

❑ Návštěva ve Vídni

Koncem minulého týdne vykonal brněnský biskup Vojtěch Cíkrle spolu s generálním vikářem Jiřím Mikuláškem krátkou návštěvu Vídně. Navštívili vídeňského arcibiskupa Christopha Schönborna a v rozhovoru mu poděkovali za dosavadní pomoc vídeňské arcidiecéze brněnské diecézi. Informovali ho také o vývoji společných duchovních aktivit obou diecézí.

❑ Další jednání ohledně Lysic

V pátek 19. dubna v dopoledních hodinách navštívil brněnský biskup Vojtěch Cíkrleho starosta Lysic Petr Šusták a hovořil s ním o situaci ko-

lem lysické farnosti. „Šlo o naše první setkání, ve kterém jsem se snažil panu starostovi vysvětlit církevní postoj,“ uvedl brněnský biskup. „Řekl jsem mu, že jestliže obecní úřad vyvolá podpisovou akci na odvolání faráře, nemohu ji přijmout jako způsob řešení. Jde totiž výhradně o církevní záležitost. Ujistil jsem ho také, že situaci nepouštíme ze zřetele a že ji budeme určitě řešit.“

❑ Papežova návštěva v Maďarsku

Papež Jan Pavel II. navštívil Maďarsko ve dnech 6. a 7. září. Návštěva se uskuteční při příležitosti založení benediktinského opatství v Pannonhalmě před

1000 léty. Původně plánované datum návštěvy 20. a 21. června bylo tedy nyní definitivně přesunuto na září.

❑ Církev proti vetu Clintona k potratům

Arcibiskup z Chicaga, kardinál Joseph Bernardin, odsoudil veto prezidenta USA proti zákonu na omezení potratů. Rozhodnutí Clintona pozastavit návrh zákona o zákazu potratů v pokročilém stadiu těhotenství je úplně nepochopitelný, zdůraznil kardinál v tiskovém prohlášení uveřejněném v Chicagu. „Jako duchovní pastýř a občan jsem hluboce ohrožený z prezidentova veta,“ řekl kardinál Bernardin. Pro toto rozhodnutí neexistuje

žádné odůvodnění z lékařského hlediska ani z hlediska právního či morálního. Bez připomínky prezidentských voleb v listopadu vyzval kardinál všechny katolíky, aby posuzovali politické kandidáty z hlediska jejich postoje k ochraně života.

Sněmovna reprezentantů v USA schválila koncem března zákon, který zakazuje potrat po 20. týdnu těhotenství, s výjimkou ohrožení života matky. 286 hlasy proti 129 byl návrh zákon přijat. Senát schválil koncem minulého roku podobně znějící návrh zákona. Nyní je třeba text zákona znovu prodebatovat a v obou sněmovnách schválit dvoutřetinovou většinou, aby se přehlasovalo veto prezidenta.

18. května se dožívá Svatý otec Jan Pavel II. svých 76. narozenin. Své přání k jeho narozeninám uzavíráme do modlitby:

Všemohoucí, věčný Bože, všechno záleží na tvé vůli. Proto tě prosíme: Zachovej našeho papeže Jana Pavla ve své lásce, ať posiluje tvůj lid ve víře a vede ho po tvých cestách. Skrze Krista, našeho Pána. – Amen.

Bílá kronika

Modlete se, aby naše květy přinesly plody ...

Během měsíce května každoročně vrcholí příprava dětí na první svaté přijímání. Je to veliká událost, kterou s dítětem prožívá celá rodina. Čím hlouběji rodiče prožívají svoji víru, tím větším a krásnějším zážitkem je tato událost pro ně a pro jejich dítě. Nebývá tomu tak ale vždy. Někdy je to jen otázka vnějšího přístupu, otázka tradice. Jindy je to babička, která připravuje svá vnoučata k prvnímu setkání s Ježíšem ve svátosti eucharistie.

První svaté přijímání však není pouze záležitostí rodiny a kněze, popřípadě katechety. Stejně jako svátost křtu je i svátost eucharistie slavností celé farní rodiny. Kostel je slavnostně vyzdobený, všude voní květiny a vládne slavnostní nálada. Ale to je vnější stránka. Podobně jako rodiče se za své děti během přípravy modlí a spolu s nimi přistupují ke stolu eucharistie, podílí se na tomto slavnostním okamžiku celá farnost.

Ve farnosti Olomouc, Nové Sady se připravuje na tuto událost celá farnost již několik týdnů pře-

dem. Paní katecheta zhotoví velký plakát se symboly klasů a hroznů. Vlepi do nich fotografie dětí a celý plakát postaví na viditelné místo v kostele. Farnost se pak po celou dobu blízké přípravy společně za děti modlí. Na plakátu bývá napsáno: „**Modlete se, aby naše květy přinesly plody.**“ Modlitba za děti je pak vroucnější a hlubší. A určitě i v dětech zůstane nesmazatelná vzpomínka na tyto okamžiky, kdy se konkrétně za mě osobně a za mé kamarády celá farnost modlila. Vzpomínka, která se hlouběji vryje do paměti než to, jaké měly šaty, a bude je provázet celým životem.

Pokud se vám tento nápad zalíbil, nechte se jím inspirovat a připravte i u vás doma něco podobného pro své děti. A máte-li jiné dobré zkušenosti, podělte se o ně s druhými – třeba v Bílé kronice našeho časopisu. – *jb* –

Jakub a Kateřina

Lene–Maria Skumanz

Jak si Katka představuje Pána Boha

„Bůh je úplně jiný než my,“ řekl dětem katecheta.

„Bůh je tajemství. My lidé si ho neumíme představit.“

„Ale já si ho chci představit!“ volá Katka.

Katecheta se směje:

„No, pokusit se o to můžeš. Jen mu nesmíš předepsat, že musí skutečně být takový, jak si ho ty představuješ.“

„Dobře, to tedy ne,“ souhlasí Katka. Děvče přemýšlí a maluje si obraz: Pán Bůh by měl mít plášť z hvězd a z moře, ozdobený ptáčky. Takovými, kteří umí krásně zpívat ... Pán Bůh by měl mít nohy, aby mohl běhat bos, aby mezi

prsty cítil písek, chlad mechu na kamenech v potoce a tvrdost betonu. On by měl všechno cítit. On chce všechno cítit!

Pán Bůh by měl mít hlas jako my, měl by se smát a plakat. Katka už přemýšlí i nad zvukem jeho hlasu.

Někdy by měl mít hlas jako průvodčí v tramvaji: „Děvče, teď se dobře drž, teď přijde ošklivá zatáčka!“

Jindy by měl mít hlas jako Jakub, když se jí ptá po hádce: „Katko, už je to zase dobré? Už jsme zase kamarádi?“

Někdy by měl mít hlas jako Katčina maminka, když ji večer pečlivě přikrývá dekou a říká: „Tak, a teď už hezky spi, moje milá holčičko!“

Z plenárního zasedání ČBK

16. plenární zasedání ČBK pokračovalo 23. a 24. dubna projednáváním pastoračních, liturgických, ekonomických a právních otázek. Biskup Lobkowicz předložil návrh zásad k organizaci, řízení a financování církevních škol a zařízení. Katolické církevní školy a školská zařízení se staly nedílnou součástí české vzdělávací soustavy a podle platných předpisů mají obdobné postavení jako školy státní. Jak biskup Lobkowicz uvedl, do sítě církevních škol patří základní, střední a odborné školy, domovy mládeže, kluby a pedagogicko-psychologické poradny. Jejich zřizovateli jsou jak Česká biskupská konference a jednotlivá biskupství, tak i řády a náboženské společnosti (např. Kolpingovo dílo). Katolická církev zřídila dosud 66 škol a školských zařízení. Předložené zásady biskupové schválili.

Biskupové dále projednali návrh zpracovaný formační komisí, které předsedá biskup Vojtěch Cikrle, na úpravu osnov Teologického konviktu v Litoměřicích. Konvikt se má stát ještě výrazněji místem formace budoucích diecézních kněží.

Zasedání schválilo zřízení Národního centra pro rodinu se sídlem v Brně, jehož úkolem bude koordinace aktivit sloužících prohloubení křesťanské orientace rodinného života. Na tomto úkolu bude centrum ekumenicky spolupracovat i s křesťany jiných církví a dalšími organizacemi. Obnovu rodiny vidí církve jako dlouhodobý program.

Biskupové projednali text pastýřského listu k volbám, který bude v kostelích čten v neděli 12. května, a text Prohlášení katolické církve, který bude zveřejněn 3. května.

Oba dokumenty vycházejí z faktu, že občané mají ústavou zaručené právo podílet se na správě veřejných věcí buď přímo, nebo svobodnou volbou svých zástupců. S tímto právem je ovšem spojena i osobní odpovědnost, která je ve svobodné společ-

nosti velmi důležitým prvkem. Podle učení církve se dobrá společnost vyznačuje svobodou, subsidiaritou a solidaritou.

Komise ČBK pro sdělovací prostředky předložila zprávu o zřízení Grantové rady pro vydávání náboženských publikací a o plánech své další činnosti.

Biskup František Lobkowicz podal zprávu o přípravách oslav svatovojtěšského milénia v r. 1997, které bylo 28. generální konferencí UNESCO prohlášeno za světové kulturní výročí. Nad oslavami převzal záštitu prezident Václav Havel. V čestném výboru jsou významní představitelé veřejných institucí, jakož i velvyslanci Polské republiky a Spolkové republiky Německo.

Oslavy zahájí festival „Nový zákon v umění“, který proběhne ve dnech 2. až 8. prosince 1996. Zahajovací koncert bude mít na programu Dvořákovu oratorium Stabat Mater. Biskup Lobkowicz podal stručnou informaci o přípravách, které jsou v plném proudu i v dalších zemích, zvláště v Polsku, Německu a Maďarsku. Do přípravných prací se rovněž zapojila Ekumenická rada církví.

Generální sekretář ČBK Mons. Karel Simandl informoval o činnosti přípravného výboru pro národní pouť v Římě ve dnech 6. až 9. června. Zatím je přihlášeno celkem 5500 poutníků. Mimořádná audience pro české a moravské poutníky u papeže Jana Pavla II. se bude konat v sobotu 8. června v poledních hodinách ve Vatikánu.

Hostem prvního večera zasedání byl předseda Ekumenické rady církví Pavel Smetana. V přátelském rozhovoru byla zdůrazněna nutnost spolupráce při evangelizaci našeho národa, společná příprava ekumenického setkání v Grazu v roce 1997 a společný postup při řešení vztahu státu a církvi.

Praha 25. 4. 1996

– Tiskové středisko ČBK

Řeckokatolický farní úřad v Brně oznamuje, že dočasně sídlí na Vídeňské ul. č. 7, 639 00 Brno, tel.: 05/33 21 87, kde jsou slouženy i řeckokatolické bohoslužby v kostele sv. Leopolda u Milosrdných bratří každou neděli v 10.00 hod. a ve svátky v 16.00 hod. Každou druhou neděli v měsíci zpívá sbor sv. Prokopa.

Řeckokatolický farní úřad v Brně je zřízen pro řeckokatolické věřící města Brna a celého regionu bývalého Jihomoravského kraje.

Na poutním místě Svatý Antonín nad Blatnicí jako každoročně bude **devítine-dělní pobožnost ke cti sv. Antonína vždy v neděli odpoledne v 15.00 hod. od 14. dubna do 9. června**. Opravujeme údaj z čísla 17, kde bylo chybně uvedeno, že začíná v 16.00 hod.

OPRAVA K INZERÁTU V Č. 12

Farní úřad v Rožnově pod Radhoštěm opravuje název setkání křesťanských schol; správně zní „**Rožnovská porta**“.

Strahovští premonstráti vás zvou v neděli 26. 5. 1996 v 15.00 hod. do BAZILIKY NAVŠTÍVENÍ PANNY MARIE NA SVATÝ KOPEČEK,

kde bude olomoucký arcibiskup Mons. Jan Graubner slavit mši svatou na poděkování za návštěvu Sv. otce Jana Pavla II. v Olomouci.

MARTA VONDRÁKOVÁ
Křesťanská cestovní kancelář

MISIE

751 03 Brodek u Přerova č. 46
tel.: Přerov 0641/941 80

LA SALETTE-VADUZ-LUZERN-ŽENEVA-CHAMONIX

Plná penze v La Salettě.

Termín: 12. – 17. 6. 1996

Cena: 4 996,- Kč

LURDY – ŽENEVA – MONTE CARLO

Plná penze v Lurdech.

Termín: 18. – 24. 7. 1996; 30. 7 – 5. 8. 1996

Cena: 5 962,- Kč

LURDY – FATIMA – MONACO – ŽENEVA

Plná penze v Lurdech a Fatimě.

Termín: 2. – 13. 7. 1996

Cena: 9 896,- Kč

POUTNÍ MÍSTA BELGIE, NĚMECKA, FRANCIE

Termín: 21. – 27. 6. 1996; 13. – 19. 8. 1996

Cena: 5 995,- Kč

VELKÁ POUŤ DO MEDJUGORJE

Termín: 20. – 25. 5. 1996; 23. – 28. 9. 1996

Cena 1 895,- Kč + 27 DM

Nový barevný 56 stránkový časopis

MEZINÁRODNÍ KATOLICKÝ REPORT

potřebuje k životu 25 000 čtenářů!
K 30. dubnu 1996 jich má 14 021.

REPORT je prestižní mezinárodní zpravodajský časopis.

REPORT je padesát šest barevných stran poutavého čtení.

Objednávky:

Zámek 48 Od. 2

671 63 Lechovice

tel.: 0624/951 201

6. neděle velik. 12. 5. – Jan 14,15–21

Skoro se nechce člověku věřit, že by to bylo možné. Duch svatý, třetí božská osoba v nás, konkrétně ve mně. A přeci je to pravda už od křtu a je to stvrzeno biřmováním. V tičné chvíli s Pánem poprosme, aby nám tuto skutečnost ukázal. Abychom si mohli přítomnost Ducha v nás uvědomit.

Pondělí 13. 5. – Jan 15,26

Já musím poznat Boha, já musím svědčit, já musím hlásat ... já ... ale já také vím, že to všechno dost dobře nesvedu. Přichází Duch Ježíšův, Duch svatý se svým působením a se svými dary a dává svědectví – tedy ukazuje na Ježíše. Tedy ne už jen já, ale ten, kdo působí i ve mně, i skrze mne. Klanějme se mu!

Úterý 14. 5. – Jan 16,5–7

Někdo se dostane jen k Mojžíšovi: zná Boha. Někdo až mezi Ježíšovy současníky: zná Ježíšovu ušlechtilost. Někdo až pod kříž: zná Ježíše trpícího. Někdo chce mít Ježíše nějakým způsobem stále u sebe: a ono to nejde. Je třeba projít s Ježíšem celou cestu: přes Galileu do Jeruzaléma, přes kříž, vzkříšení, nanebevstoupení k Otci. Odevzdat Ježíše Otci a přijmout Ducha. A z tohoto daru je pak všechno (i Ježíš sám) nově přítomno.

Středa 15. 5. – Jan 16,13

Veškerá Boží pravda? To je na mne moc! Jistě, pojmout ji do sebe celou nemohu. Ale Duch mne do ní uvádí. Neuvádí mne do lži, do omylu. A já budu touto celou pravdou celý život „procházet“, nebo spíš do ní vcházet, vrůstat.

Čtvrtek 16. 5.

Nanebevstoupení Páně – Sk 1,8–9

Ježíš tu opravdu není na světě tak, jak tu byl po čas své pozemské existence. Ježíš tu ale chce působit dál. Mocí Ducha v nás, tedy i v tobě. Přistupuješ na to? Je třeba pak počítat s Duchem svatým víc než se sebou, se svou snahou, výkonností, starostí ... nemohoucností. To není lehké!

Pátek 17. 5. – Jan 16,20–23

Setkáváme se s Ježíšem v Jeho církvi: ve společenství, v Božím slově, v eucharistii, atd. Ano. Ale máme přesto před sebou setkání „tváří v tvář“, které přijde za naší smrti. Kvůli němu nemůžeme jistě pohrdat skutečnými setkáními v církvi. Ale můžeme se na ně těšit jako na něco, s čím lze pro Boží věrnost počítat.

Sobota 18. 5. – Jan 16,28

Kdyby Ježíš nepřišel, zůstali bychom ve své bídě sami. Kdyby přišel a zůstal, zůstali bychom ve své bídě s Ním. Protože přišel pro nás a vrátil se k Otci, patřím k Otci a s Ním jsem zdvižen Ježíšem ze své bídy a nesen k Otci. To je realita, o níž musím vědět!

Neděle 12. května 6. neděle velikonoční	– 1. čt.: Sk 8,5–8.14–17 Ž: 66 (65),1–3a.4–5.6–7a.16+20 2. čt.: 1 Petr 3,15–18 Ev.: Jan 14,15–21	odp.: 1
Pondělí 13. května férie	– 1. čt.: Sk 16,11–15 Ž: 149,1–2.3–4.5–6a+9b Ev.: Jan 15,26–16,4	odp.: 4a
Úterý 14. května svátek sv. Matěje	– 1. čt.: Sk 1,15–17.20–26 Ž: 113 (112),1–2.3–4.5–6.7–8 Ev.: Jan 15,9–17	odp.: 8
Středa 15. května férie	– 1. čt.: Sk 17,15.22–18,1 Ž: 148,1–2.11–12ab.12c–14a.14bcd Ev.: Jan 16,12–15	odp.: Aleluja
Čtvrtek 16. května slavnost Nanebevstoupení Páně	– 1. čt.: Sk 1,1–11 Ž: 47 (46),2–3.6–7.8–9 2. čt.: Ef 1,17–23 Ev.: Mt 28,16–20	odp.: 6
Pátek 17. května férie	– 1. čt.: Sk 18,9–18 Ž: 46,2–3.4–5.6–7 Ev.: Jan 16,20–23a	odp.: 8a
Sobota 18. května nez. pam. sv. Jana I.	– 1. čt.: Sk 18,23–28 Ž 46,2–3.8–9.10 Ev.: Jan 16,23b–28	odp.: 8a

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 12. 5.	PO 13. 5.	ÚT 14. 5.	ST 15. 5.	ČT 16. 5.	PÁ 17. 5.	SO 18. 5.
Antifona	518	518	1673	518	632	642	642
Žalm	783	784	786	784	786	783	784
Ranní chvály:							
Hymnus	518	518	1365	518	632	642	642
Antifony	611	935	1674	965	633	998	1014
Žalmy	921	936	813	965	813	998	1014
Kr. čtení a zpěv	611	615	1674	621	633	644	649
Antifona k Zach. kantiku	611	615	1365	622	633	644	649
Prosby	612	615	1675	622	633	645	650
Záv. modlitba	612	616	1366	622	634	645	1372
Modlitba během dne:							
Hymnus	519	519	519	519	634	643	643
Antifony	519	519	519	519	635	643	643
Žalmy	926	940	955	971	635	1004	1019
Krátké čtení	612	616	1676	622	637	646	651
Záv. modlitba	612	616	1366	622	634	645	651
Nešpory: SO							
Hymnus	517	517	517	1366	628	628	641
Antifony	609	613	945	1678	629	638	1009
Žalmy	916	930	945	1678	629	638	1009
Kr. čtení a zpěv	609	613	617	1680	630	639	647
Ant. ke kant. P. M.	610	614	617	1367	631	640	647
Prosby	610	614	617	1681	631	640	648
Záv. modlitba	612	612	616	1366	634	634	645
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1238	1242	1260

Knihy si můžete objednat na adrese:

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

Novinky
MCM

POSELSTVÍ NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE JEŽIŠOVA SVĚTU

(obj. č. K 2284)

Služebnice Boží sestra Josefa Menéndez měla v tomto století podobná zjevení jako v 17. století sv. Markéta Marie Alacocque.

Poselství svěřené sestře Josefě je velmi časové. Je to přímé poselství našeho Spasitele, poslané nám pro obětující se duše – pro další Štěpány, modlící se a trpící za další Šavly, aby se obrátili; neboť, jak se zdá, jsme teď na vrcholu převratu světových dějin, na vrcholu snah pyšných lidí, snažících se již déle než po čtyři poslední staletí převrátit Kristovo učení: „Hleďte nejprve království Boží a spravedlnost jeho a toto všecko bude vám přidáno“ (Mt 6,33) a učinit hlavní snahou jednotlivců i národů zrovna opak toho, totiž, aby nejdříve hledali všecko jiné – a království Boží i jeho spravedlnost přijde samo – stojí-li vůbec za to, aby bylo počítáno k pozemským rozkoším a moci.

V poselství, které Spasitel sdělil sestře Josefě, je vrženo světlo na hodnotu životodárného spojení s Kristem, jež i ty naše nejmenší skutky přeměňuje, jsou-li pozlácovány nadpřirozeností. Vícekrát cituplným způsobem ukázal Josefě, co může učinit láska z nejnepatrnějších skutků, když se spojí s Ním a Jeho zásluhami. Přeje si tím oživit v duších radost, kterou mohou mít z víry v to bohatství, které mohou používat. „Kolik duší by nabylo zmužilosti,“ pravil Pán, „kdyby znaly výsledek své snahy a kdyby viděly, jak veliká je cena jediného dne božského života.“

Zde dosahujeme té pravdy, která se zdá být středem tohoto podivuhodného učení o podílení se na nekonečných zásluhách Ježíše Krista. Náš Pán stále připomíná Josefě moc, jakou máme nad poklady zásluh, plynoucích z Jeho vykoupení, která je dána duši při křtu svatém. Žádá-li ji, aby doplnila na sobě, čeho se nedostává Jeho utrpení k nápravě světa a na zadostiučinění spravedlnosti Otce nebeského, je to vždy s Ním, skrze Něho a v Něm.

Knihy je doplněna životopisem služebnice Boží sestry Josefy Menéndez.

Vychází s církevním schválením.

Brož., 92 stran, 35,- Kč

Objednávání Světla

od 5. 3. 1996

Světlo si lze objednat na adrese:

* * *

Matice cyrilometodějská s. r. o.

EXPEDICE

Dolní nám. 24
771 11 Olomouc

* * *

Složenka s udanou cenou předplatného do konce roku 1996 Vám přijde v první dodávce Světla.

Nezapomeňte uvést svoji úplnou zpáteční adresu!

Zájemce o předplatné ze Slovenska prosíme, aby se obrátili na Agentúru LUX (adresa je uvedena v tiráži), která Vám dá instrukce a zašle složenkou na zaplacení.

771 11 Olomouc

Dolní nám. 24

EXPEDICE

Matice cyrilometodějská s. r. o.

Odesílatel:

Novinové výplatné

Poštovné uvržováno

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějská s.r.o. Olomouc. Šéfredaktor Josef Víček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc; telefon a fax 068/52 228 03. Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku: Agentúra Lux, Distribuční tlač, Zvonová 21, 969 01 Banská Štiavnica; podávanie novinových zásilek povolené SP, š. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3228-OPP zo dňa 27. 12. 1994. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.) se podřízujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.